NAŠA MISIA

SPOLOČNOSŤ BOŽIEHO SLOVA

MISIJNÝ OKTÓBER 2022

Jeho misia je tiež našou misiou!

Poznáš svoju misiu?

Viac informácií ako sa stať misionárom Spoločnosti Božieho Slova nájdeš na

www.verbisti.sk

Posolstvo Svätého Otca Františka na Svetový deň misií 2022

„Budete mi svedkami“ (Sk 1, 8)

Drahí bratia a sestry!

Tieto slová sú súčasťou posledného rozhovoru zmŕtvychvstalého Ježiša s jeho učeníkmi predtým, než vstúpil do neba, ako sa píše v Skutkoch apoštolov: „Keď na vás zostúpi Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj zeme“ (1, 8). Zároveň sú témou Svetového dňa misií 2022, ktorý nám má každoročne pomôcť si znovu uvedomiť, že Cirkev je zo svojej povahy misijná. Tento rok nám ponúka aj príležitosť pripomenúť si niekoľko pre život a misie Cirkvi dôležitých udalostí: založenie Kongregácie de propaganda fide – dnešnej Kongregácie pre evanjelizáciu národov – pred 400 rokmi a založenie Misijného diela pre šírenie viery pred 200 rokmi. Tieto boli spolu s Misijným dielom svätého detstva a Misijným dielom sv. Petra apoštola pred 100 rokmi uznané za „pápežské“.

Pristavme sa pri týchto troch kľúčových výrazoch, ktoré sumarizujú tri piliere života a poslania apoštolov: „Budete mi svedkami,“ „až po samý kraj zeme“ a „dostanete silu“ Ducha Svätého.

1. „Budete mi svedkami“ – povolanie všetkých kresťanov svedčiť o Kristovi

To je ústredný bod, samotné jadro Ježišovho učenia adresovaného učeníkom ohľadom ich poslania vo svete. Všetci učeníci budú Ježišovými svedkami vďaka Duchu Svätému, ktorého prijmú: teda stanú sa nimi prostredníctvom milosti. Kamkoľvek pôjdu, kdekoľvek budú. Tak, ako je Kristus prvým poslaným, teda Otcovým misionárom (porov. Jn 20, 21), a ako taký jeho „verným svedkom“ (porov. Zjv 1, 5) tak aj každý kresťan je povolaný stať sa misionárom a Kristovým svedkom. A Cirkev, spoločenstvo Kristových učeníkov, nemá iné poslanie než evanjelizovať svet, v ktorom vydáva svedectvo o Kristovi. Identitou Cirkvi je evanjelizovať.

Hlbšia lektúra celého textu nám objasní niektoré aspekty, ktoré sú pre poslanie Kristom zverené apoštolom, stále aktuálne: „Budete mi svedkami.“ Množné číslo zdôrazňuje komunitno-ekleziálny charakter misijného povolania apoštolov. Každý pokrstený je povolaný na misie v Cirkvi a z poverenia Cirkvi: misijné poslanie sa preto plní spoločne, nie individuálne; v spoločenstve s cirkevnou komunitou, a nie z vlastnej iniciatívy. A ak aj existuje niekto, kto v istej veľmi špecifickej situácii

plní toto poslanie sám, plní ho a musí ho plniť vždy v spoločenstve s Cirkvou, ktorá ho poverila. Ako to učí sv. Pavol VI. v apoštolskej exhortácii Evangelii nuntiandi, ktorá mi je veľmi drahá: „Evanjelizácia nemá byť pre niekoho len osobnou a izolovanou činnosťou, lež činnosťou hlboko cirkevnou. Preto teda, aj keď najneznámejší hlásateľ evanjelia, katechéta alebo duchovný pastier káže radostnú zvesť aj na tom najodľahlejšom mieste, keď tam zhromažďuje svoju malú cirkevnú obec alebo udeľuje sviatosti, aj keby bol len sám, vykonáva činnosť Cirkvi a jeho dielo sa celkom iste spája s evanjelizačnou činnosťou celej Cirkvi, a to nielen putami inštitucionálnymi, ale aj neviditeľnými zväzkami a tajomnými koreňmi Božej milosti“ (60). Totiž nie náhodou Pán Ježiš poslal svojich učeníkov na misie po dvoch; svedectvo kresťanov o Kristovi má predovšetkým komunitný charakter. Preto má existencia spoločenstva, hoci aj malého, pre napredovanie misií podstatný význam.

Od učeníkov sa tiež žiada, aby svoj osobný život žili v znamení misií: Ježiš ich posiela do sveta nielen preto aby misie plnili, ale aj, a predovšetkým preto, aby žili poslanie, ktoré im bolo zverené; nielen preto, aby vydávali svedectvo, ale aj, a predovšetkým preto, aby boli Kristovými svedkami. Ako hovorí apoštol Pavol skutočne dojímavými slovami: „Stále nosíme na tele Ježišovo umieranie, aby sa na našom tele zjavil aj Ježišov život“ (2 Kor 4, 10). Podstatou misií je totiž svedčiť o Kristovi, to znamená o jeho živote, utrpení, smrti a zmŕtvychvstaní z lásky k Otcovi a k ľudstvu. Nie náhodou apoštoli hľadali náhradu za Judáša medzi tými, ktorí boli tak ako oni svedkami jeho zmŕtvychvstania (porov. Sk 1, 22). Je to Kristus, zmŕtvychvstalý Kristus, o ktorom máme svedčiť a o ktorého živote máme hovoriť. Kristovi misionári nie sú poslaní, aby zvestovali seba samých; aby ukázali svoje kvality a presvedčovacie schopnosti, alebo svoje manažérske zručnosti. Naopak, majú tú nesmiernu česť ohlasovať Krista slovami a skutkami a všetkým radostne a otvorene hlásať dobrú zvesť o jeho spáse ako prví apoštoli.

Preto je v konečnom dôsledku skutočným svedkom „mučeník“, ten, čo dáva svoj život za Krista a opätuje tak dar, ktorý nám on dal v sebe samom. „Prvou motiváciou evanjelizácie je Ježišova láska, ktorú sme prijali; skúsenosť toho, že nás zachránil – čo nás pohýna, aby sme ho čoraz viac milovali“ (Evangelii gaudium, 264).

Pokiaľ ide o kresťanské svedectvo, stále ostáva v platnosti to, čo konštatoval sv. Pavol VI.: „Dnešný človek počúva radšej svedkov než učiteľov, a tých počúva len vtedy, ak sú zároveň svedkami“ (Evangelii nuntiandi, 41). Preto je pre odovzdávanie viery podstatné svedectvo evanjelio-vého života kresťanov. Na druhej strane, povinnosť ohlasovať Kristovu osobu a jeho poslanie je rovnako nevyhnutná. Samotný Pavol VI. takto pokračuje: „Stále totiž je nepostrádateľné kázanie, ktorým sa radostná zvesť ohlasuje slovom. […] Slovo ostáva stále aktuálne, najmä ak je nositeľom Božej moci. Preto ostáva aktuálny výrok svätého Pavla: ‚Viera je z hlásania‘ (Rim 10, 17). Je to práve slovo, ktoré privádza k viere tých, čo ho počúvajú“ (tamže, 42).

Preto sú pri evanjelizácii nerozlučne spojené príklad kresťanského života a ohlasovanie Krista. Jedno slúži druhému. Sú to dve pľúca, ktorými musí dýchať každé spoločenstvo, ak má byť misionárske. Toto úplné, dôsledné a radostné svedectvo o Kristovi bude určite aj v treťom tisícročí príťažlivou silou pre rast Cirkvi. Preto všetkých vyzývam, aby znovu získali odvahu, priamosť a paréziu (parresia – smelosť verejného prejavu, reči, vyznania) prvých kresťanov a svedčili o Kristovi slovami a skutkami v každej oblasti života.

2. „Až po samý kraj zeme“ – trvalá aktuálnosť univerzálneho evanjelizačného poslania

Keď zmŕtvychvstalý Pán vyzýva učeníkov, aby boli jeho svedkami, oznamuje im, kde budú toto poslanie plniť: „V Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj zeme“ (Sk 1,8). Jasne sa tu ukazuje univerzálny charakter misijného poslania učeníkov.

Zdôrazňuje sa tiež geografický „odstredivý“ pohyb, akoby v koncentrických kruhoch, z Jeruzalema – považovaného v židovskej tradícii za centrum

Posolstvo Svätého Otca Františka
k Svetovému dňu misií 2022

sveta – cez Júdeu a Samáriu, až „po samý kraj zeme“. Nie sú poslaní, aby robili prozelytizmus, ale aby ohlasovali; kresťan nerobí prozelytizmus. Skutky apoštolov nám hovoria o tomto misijnom pohybe: poskytujú nám krásny obraz Cirkvi, „ktorá vychádza“, aby plnila svoje povolanie svedčiť o Kristovi, Pánovi, vedená Božou prozreteľnosťou prostredníctvom konkrétnych okolností života. Prví kresťania boli totiž v Jeruzaleme prenasledovaní, a preto sa rozpŕchli do Júdey a Samárie a všade svedčili o Kristovi (porov. Sk 8, 1.4).

Niečo podobné sa odohráva aj v dnešnej dobe. V dôsledku náboženského prenasledovania, vojen a násilia sú mnohí kresťania nútení utiecť zo svojho domova do iných krajín. Sme vďační týmto bratom a sestrám, že sa neuzatvárajú vo svojom utrpení, ale svedčia o Kristovi a Božej láske v tých krajinách, ktoré ich prijímajú. K tomu ich vyzýva aj sv. Pavol VI., keď hovorí o „zodpovednosti, ktorú majú kresťania, prisťahovalci v cudzích krajinách“ (Evangelii nuntiandi, 21). V skutočnosti čoraz častejšie zažívame, ako prítomnosť rôznych národností obohacuje výzor farností a robí ich univerzálnejšími, katolíckejšími. Preto je pastoračná starostlivosť o migrantov misijnou činnosťou, ktorá by sa nemala zanedbávať a ktorá môže pomôcť aj miestnym veriacim objaviť radosť z kresťanskej viery, ktorú prijali.

Pokyn „až po samý kraj zeme“ má byť pre Ježišových učeníkov každej doby výzvou a má ich pobádať prekračovať hranice obvyklých miest a vydávať o ňom svedectvo. Napriek všetkým vymoženostiam, ktoré priniesol moderný pokrok, totiž stále existujú

geografické oblasti, kam sa ešte nedostali misionári svedčiaci o Kristovi s dobrou novinou o jeho láske. Na druhej strane, nijaká ľudská skutočnosť nemá byť Kristovým učeníkom pri ich misiách cudzia. Kristova Cirkev bola, je a vždy bude „vychádzajúca“ k novým geografickým, sociálnym a existenciálnym horizontom, do okrajových miest a ľudských situácií, aby vydávala svedectvo o Kristovi a jeho láske ku všetkým mužom a ženám zo všetkých národov, kultúr, spoločenských stavov. V tomto zmysle bude jej poslanie vždy aj missio ad gentes, ako nás učí Druhý vatikánsky koncil, pretože Cirkev sa má stále posúvať ďalej, za vlastné hranice, aby svedčila všetkým o Kristovej láske. V tejto súvislosti by som chcel s vďakou pripomenúť mnohých misionárov, ktorí celý život venovali tomu, aby „vychádzali“ zo seba a stelesňovali Kristovu lásku voči mnohým bratom a sestrám, s ktorými sa stretávali.

3. „Dostanete silu“ Ducha Svätého – nechať sa stále posilňovať a viesť Duchom Svätým

Keď zmŕtvychvstalý Kristus oznámil učeníkom ich poslanie stať sa jeho svedkami, sľúbil im aj milosť, aby mohli niesť túto veľkú zodpovednosť: „Keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami“ (Sk 1, 8). Podľa rozprávania v Skutkoch apoštolov sa práve po zostúpení Ducha Svätého na Ježišových učeníkov udialo prvé svedectvo o Kristovi, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, s kerygmatickým ohlasovaním, tzv. misionársky príhovor sv. Petra obyvateľom Jeruzalema. Tak sa začína obdobie evanjelizácie sveta prostredníctvom Ježišových učeníkov, ktorí boli predtým slabí, ustráchaní a uzatvorení. Duch Svätý ich posilnil, dal im odvahu a múdrosť, aby mohli svedčiť všetkým o Kristovi.

Tak ako „nik nemôže povedať ‚Ježiš je Pán‘, iba ak v Duchu Svätom“ (1 Kor 12, 3), ani nijaký kresťan nemôže vydať plné a pravé svedectvo o Kristovi Pánovi bez vnuknutia a pomoci Ducha. Preto je každý Kristov misionársky učeník povolaný uvedomiť si zásadný význam pôsobenia Ducha Svätého, žiť s ním v každodennom živote a neustále od neho prijímať silu a inšpiráciu. Ba práve vtedy, keď sa cítime unavení, demotivovaní a stratení, spomeňme si, že sa máme utiekať k Duchu Svätému v modlitbe, ktorá – ešte raz to chcem

Posolstvo Svätého Otca Františka k Svetovému dňu misií 2022

zdôrazniť – zohráva v misionárskom živote zásadnú úlohu, aby sme sa nechali občerstviť a posilniť tým, ktorý je nevyčerpateľným božským prameňom nových síl a radosti z toho, že sa s druhými delíme o Kristov život. „Prijať radosť Ducha je milosť. A je to jediná sila, ktorú môžeme mať na hlásanie evanjelia, na vyznávanie viery v Pána“ (Posolstvo Pápežským misijným dielam, 21. mája 2020). Skutočným protagonistom misií je teda Duch Svätý. To on dáva správne slová v správnu chvíľu a správnym spôsobom.

Vo svetle pôsobenia Ducha Svätého chceme uvažovať aj o misijných výročiach tohto roku. Zriadenie Svätej kongregácie de propaganda fide v roku 1622 bolo vedené túžbou podporiť misie na nových územiach. Aká prozreteľnostná intuícia! Kongregácia rozhodujúco prispela k tomu, že sa evanjelizačné misie stali skutočne evanjelizačnými, teda nezávislými od zásahov svetskej moci a že sa vytvorili miestne cirkvi, ktoré sú dnes také živé. Dúfam, že tak ako v uplynulých štyroch storočiach, bude kongregácia so svetlom a silou Ducha napredovať a zintenzívni svoju prácu pri koordinovaní, organizovaní, oživovaní misijných aktivít Cirkvi.

Ten istý Duch, ktorý vedie univerzálnu Cirkev, inšpiruje aj jednoduchých mužov a ženy pre mimoriadne misie. Tak sa stalo, že istá francúzska dievčina, Pauline Jaricotová založila presne pred 200 rokmi Združenie pre šírenie viery; jej blahorečenie budeme sláviť v tomto jubilejnom roku. Hoci žila v ťažkých podmienkach, predsa prijala Božie vnuknutie a vytvorila sieť modlitieb a zbierok pre misionárov, aby sa aj veriaci mohli aktívne podieľať na misiách „až po samý kraj zeme“. Z tejto geniálnej myšlienky sa zrodil svetový deň misií, ktorý každoročne slávime, pričom zbierka v tento deň je vo všetkých spoločenstvách určená pre celosvetový fond, ktorým pápež podporuje misijnú činnosť.

V tejto súvislosti chcem pripomenúť aj francúzskeho biskupa Charlesa de Forbin-Jansona, ktorý založil Misijné dielo svätého detstva, aby podporil misie medzi deťmi, pod heslom „deti evanjelizujú deti; deti sa modlia za deti; deti pomáhajú deťom v celom svete“; a tiež pani Jeanne Bigardovú, ktorá založila Misijné dielo sv. Petra, apoštola, na podporu seminaristov a kňazov v misijných krajinách. Tieto tri misijné diela boli pres-

ne pred sto rokmi uznané za „pápežské“. A tiež na základe vnuknutia a pod vedením Ducha Svätého blahoslavený Paolo Manna, ktorý sa narodil približne pred 150 rokmi, založil terajšiu Pápežskú misijnú úniu na zvyšovanie citlivosti voči misiám a na oživenie misijného poslania kňazov, rehoľníkov a rehoľníčok a celého Božieho ľudu. Sám Pavol VI. sa podieľal na tomto misijnom diele a potvrdil jeho uznanie za „pápežské“. Tieto štyri pápežské misijné diela spomínam pre ich veľké historické zásluhy a tiež preto, že vás chcem pozvať, aby ste sa s nimi v tomto mimoriadnom roku tešili z ich aktivít na podporu evanjelizačného poslania, ktoré konajú v rámci univerzálnej Cirkvi aj v miestnych cirkvách. Dúfam, že miestne cirkvi nájdu v týchto dielach užitočný nástroj na rozvíjanie misijného ducha v Božom ľude.

Drahí bratia a sestry, naďalej snívam o tom, že celá Cirkev bude misionárska a že nastane nová éra misijnej činnosti kresťanských spoločenstiev. A s Mojžišom opakujem jeho želanie pre Boží ľud na ceste: „Kiežby všetok Pánov ľud pozostával z prorokov!“ (Nm 11, 29). Áno, nech sme v Cirkvi všetci tým, čím už sme skrze krst: Pánovými prorokmi, svedkami, misionármi! So silou Ducha Svätého a až na samý kraj zeme. Mária, Kráľovná misií, oroduj sa nás!

Rím pri sv. Jánovi v Lateráne 6. januára 2022, na sviatok Zjavenia Pána.

FRANTIŠEK

P. Pavol Baláž SVD -misijný sekretár

Drahí misijní dobrodinci, drahí priatelia misií

Tohtoročnou témou Svetového dňa misií ako píše Sv. Otec František je: *„Budete mi svedkami“(Sk 1,8)*, opiera sa o slová, ktoré sú súčasťou posledného rozhovoru zmŕtvychvstalého Ježiša s jeho učeníkmi predtým, než vstúpil do neba, ako sa píše v Skutkoch apoštolov: *„Keď na vás zostúpi Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj zeme“ (Sk1, 8)*. A toto nám má pomôcť si uvedomiť, že Cirkev je zo svojej povahy misionárska.

Katharina Fasslerová v knihe Misijný manifest sa pýta: „Čo je to misia?“ zároveň ponúka svoju odpoveď, keď píše, že „misia nie je nijaký program, nástroj predaja, ale prirodzená potreba deliť sa o prežité dobro.“ A teda, že misia je pre všetkých. A čo musíme robiť? Jej odpoveď je zaujímavá, keď hovorí, že „najskôr nič!“ Pretože nejde to bez štipky teológie, pretože prameňom misie je trojjediný Boh sám, pretože „má svoj pôvod v poslaní Syna a v poslaní Ducha Svätého podľa plánu Boha Otca.“ (Ad gentes 2). Ale na druhej strane dodáva, že ide to aj bez študovania teológie, keďže „nechýbali mi skúsenosti viery: modlitba v rodine, chodenie na sv. omše, púte, duchovné doprevádzanie alebo skúsenosť cez duchovnú hudbu“.

Božská trojjedinosť je sama o sebe misionárska – večná, vzrušujúca, vždy nový nepokoj lásky je poslaný na cestu. Otec a Syn milujú spoločne a zároveň majú spoločne milovaného Ducha Svätého, ktorý svoju lásku daruje späť.

Misia je teda Božím darom pre nás, ktorý nás miluje (Boh) a neustále stojí pri nás. Najskôr teda dar a potom poslanie. Poslanie znie niečo ako služba a povinnosť...

Prirodzene sa môžeme pýtať, či misiu môžeme chápať ako niečo, čo je nariadené? Keby sme to takto chápali, ako niečo čo „musím“ robiť, asi nik z nás by nenapĺňal to, čo Boh do nás vložil. Pretože misia pramení prirodzeným spôsobom z vnútornej dynamiky pozitívnej skúsenosti viery.

A potom je samozrejmé, že sa chceme o túto skúsenosť podeliť a k „dobrej skúsenosti“ zásadne patrí, že či si ju nechceme nechať pre seba. „Je to niečo, ako keď má niekto veľkú radosť, musí to aj nejako vysloviť a povedať, inak by nebola ozajstnou radosťou. Takto je aj dynamika odovzdávania podstatnou zložkou poslania, ktoré Kristus zveril svojim učeníkom, a rovnako je to aj povzbudzovaním fantázie a odvahy, dokonca s rizikom, že pritom niečo stratím.“ (Jozeph Ratzinger, Soľ zeme, 153).

Katharina Fasslerová ďalej pokračuje: „Princíp sa podobá nášmu dýchaniu – nadýchnem sa, dostanem. Vydýchnem, dávam. A preto misia je dychom Cirkvi, riekou, pohybom. Misia všetko uchvacuje, všetkých zahŕňa, všade prúdi. Ten, kto by chcel niečo dávať druhým, musí najskôr sám prijímať a podľa toho smerovať svoj život.“

Posol radostnej zvesti, učeník, ohlasovateľ, svedok Zmŕtvychvstalého Krista „nemôže hlásať obrátenie, ak sa sám každý deň neobracia. (Redemptoris missio 47), alebo sa obraciame, ale nedovolíme Bohu aby nás miloval.“

Z dokumentov Druhého vatikánskeho koncilu tiež môžeme vyčítať, že „prvou a najvážnejšou povinnosťou, čo sa týka šírenia viery, je žiť hlbokým kresťanským životom“ (AG 36).

Tieto slová treba chápať s porozumením, ako niečo, k čomu nás sám Kristus pozýva, nie ako nejaký dokument, ktorý vydala Cirkev ako nejakú „dogmatickú pravdu“.

Nato, aby sme sa vôbec odvážili hovoriť o Bohu, Stvoriteľovi všetkých vecí, pre nás Nepochopiteľnom, potrebujeme viac ako len hrsť dobrých skúseností. Potrebné je viac, ako len dobre sledovať nedeľné kázne na svätej omši. Mám prísť k dospelým ľuďom s niečím takýmto: „Ale veď to povedal pán farár?“ To je ako keď príde šesťročný chlapec a povie: „Ale mama povedala...“

Rozprávať o Božom rukopise v našom vlastnom živote nie je ľahké. Ale predsa, všetko sa dá.

Máme byť svedkami a sme poslaní, aby sme obsadili prázdne miesto vo svete. Prázdne miesto straty zmyslu života. Ako rozpráva istá lekárka na psychiatrii, že „aké je ťažké pomôcť nájsť zmysluplný život mladým dievčatám vo veku šestnásť do osemnásť rokov, ktoré upadli do depresie, ktoré nevidia v živote nejaký zmysel. Sú sklamané..... Nie je nič, čo by im dávalo hlbokú radosť a trvalo ich napĺňalo.“

Posolstvo Sv. Otca Františka sa sumarizuje v troch kľúčových výrazoch, kde predkladá tri piliere života a poslania apoštolov: „Budete mi svedkami,“ „až po samý kraj zeme“ a „dostanete silu“ Ducha Svätého.

Budete mi svedkami – vďaka Duchu Svätému, ktorého prijmeme do svojho srdca, a zároveň sa staneme prostredníkmi Jeho milosti a to všade tam, kam pôjdeme. A naším poslaním je evanjelizovať svet. Stať sa svedkami radostnej zvesti a teda byť prvými, ktorí budú prežívať radosť v Duchu Svätom ako prví vo svojom srdci. Byť neustále posväcovaní, a udržovať si krstnú milosť počas svojho života.

Byť dobrým príkladom zdravého kresťanského života vo svojom prostredí je niekedy ťažké, ale kto je naplnený darmi Ducha Svätého, ten to vie. Pretože láska ho pohýna stále k napredovaniu a k pokoju.

A samozrejme ako by to išlo, ak by tam chýbala každodenná modlitba ako občerstvenie či pokrm na ceste evanjelizácie – života.

Náš život mal by byť svedectvom a vzorom pre druhých. Vychádzať z „periférie svojho sveta“ a nahliadnúť do toho, k čomu som pozvaný. Hovoriť o tom, čo žijeme, ako to žijeme a v spoločenstve iných ľudí rásť v pokore a láske.

Prichádzajme ako spoločenstvo, aj ako jednotlivci k tým druhým s radosťou a s presvedčením, že chceme rásť a chceme napomáhať v obnove sveta svojím spôsobom života.

P. Pavol Baláž SVD

P. Kamil Kočan SVD, Zimbabwe

V Zimbabwe pracujem vyše desať rokov.

Ako kaplán vysokých škôl v meste Bulawayo trávim veľa času so študentami, či už priamo na školách alebo online na sociálnych sieťach. Poradenstvo, spovede, sväté omše, charitatívne aj voľnočasové aktivity sú mojou hlavnou pracovnou náplňou.

Okrem toho som aj misijným sekretárom Spoločnosti Božieho Slova v Zimbabwe. To znamená, že pomaly učím miestnych ľudí preberať zodpovednosť za šírenie viery po celej Zemi. Najprv sa musia vedieť postarať o misionárov, ktorí pochádzajú z ich krajiny a odchádzajú na misie do šíreho sveta. Ešte majú od tohto prvého cieľa ďaleko, ale raz sa tam isto dostanú.

Mám tiež na starosti niekoľko internetových stránok, a hoci len po nociach, ako-tak ich držím pri živote.

S pomocou Božou a vašou sa snažím pomáhať núdznym na okraji spoločnosti. Hlavne chorým, chudobným a strateným z Kristovho košiara. Každé malé obrátenie, každá duša, čo hľadá pravdu evanjelia, mi prináša veľkú radosť.

Viem, že by som mal robiť pre Cirkev v Zimbabwe omnoho viac a lepšie. A tak zostávam v mojej skromnej misii. Zostávam v nádeji, že raz budem môcť stáť pred tvárou Pána s aspoň malým hlúčikom Zimbabwčanov svedčiacich: „Tento misionár nám pomohol na ceste do Božieho kráľovstva.“

P. Martin Cingeľ SVD, Keňa

Drahí moji rodáci,

srdečne Vás pozdravujem z Kene. Dovoľte mi, aby som sa aspoň niekoľkými slovami podelil s vami o mojom živote a práci. Ako som už spomenul minulý rok, pôsobím v meste Nairobi vo farnosti, ktorá má približne 8-tisíc katolíkov. Okrem bežnej pastoračnej činnosti máme na starosti aj základnú školu a zdravotné stredisko, ktoré sú súčasťou našej farskej komunity. Ja osobne mám na starosti zdravotné stredisko, kde okrem duchovnej starostlivosti dohliadam na to, aby všetko prebiehalo v poriadku, čo sa týka zamestnancov, pacientov, nákupu materiálu a prevádzky. Nakoľko toto stredisko slúži pomerne veľkej komunite ľudí, naším plánom pre tento rok je vybaviť toto stredisko aj operačnou sálou, kde by sme mohli vykonávať aspoň jednoduchšie chirurgické zákroky.

Naša farnosť má aj jednu filiálku, na ktorej teraz pokračuje výstavba kostola a farského domu, ale z dôvodu obmedzeného priestoru bude farský dom spojený s kostolom. Finančne je to dosť náročné, nakoľko to staviame len s pomocou zbierok našich veriacich, ktorí sú ale veľmi štedrí.

Okrem práce vo farnosti vyučujem cirkevné právo na čiastočný úväzok na univerzitnej vysokej škole. Je to zaujímavá práca, nakoľko na tejto univerzite na teologickej fakulte študujú seminaristi rôznych rehoľných spoločenstiev nielen z Kene, ale prakticky z celej Afriky. A je mi potešením spoznať ich a učiť.

Tento rok som mal vo farnosti aj vzácnu návštevu z Ríma. Vo februári sa v Nairobi konalo stretnutie formátorov verbistov z celej Afriky, na ktorom sa zúčastnili okrem generálneho predstaveného aj niektorí členovia generálneho vedenia. Medzi nimi aj môj rodák z Terchovej Peter Dikoš. Veľmi ma potešilo stretnúť môjho rodáka na africkom kontinente a stráviť niekoľko dní spolu s ním. Boli to vzácne chvíle.

Drahí moji, na záver Vám chcem popriať pevné zdravie, veľa Božích milostí a požehnania, a zároveň sa Vám poďakovať za vaše modlitby a akúkoľvek pomoc a podporu v našej misijnej práci. Boh Vás žehnaj (Munguawabariki).

S úctou,

Martin Cingel, SVD

P. Jakub Rajčáni SVD, Japonsko

Milí priatelia, všetkých vás srdečne pozdravujem a ďakujem za vašu sústavnú podporu či už materiálne alebo duchovne. Každá modlitba, každé čo i len najmenšie sebazaprenie, každé milé slovo povzbudenia sú pre mňa veľkou pomocou. Dovoľte mi, aby som sa s vami podelil o nejaké najnovšie skúsenosti a zážitky z mojej misie v Japonsku. V tejto krajine sme Slováci, verbisti, stále dvaja: ja a páter Pavol Filadelfi. Hoci sme momentálne už druhý rok v rovnakom meste, v centre našej provincie, Nagoyi, naša misijná činnosť vyzerá pomerne odlišne. V skutočnosti sa ani tak často nestretáme, nakoľko sa náš denný program v mnohom odlišuje. Mojou hlavnou aktivitou je prednášanie na Univerzite Nanzan, ktorú Spoločnosť Božieho Slova približne pred sedemdesiatimi piatimi rokmi založila. Práve nedávno sme oslavovali výročie. Učenie ma pomerne dosť pohlcuje, keďže nestačí len chodiť prednášať, ale musím sa aj sám vzdelávať, publikovať, zúčastňovať sa rôznych porád, čítať a opravovať práce študentov a podobne. Predmety mám rôzneho druhu a veľkosti, ale za rok sa môžem stretnúť v priemere aj s vyše štyristo študentami. Okrem svojho odboru, kresťanskej etiky (inak povedané morálnej teológie), mám na starosti aj viaceré pridružené či úvodné predmety.

Venujem sa taktiež práci na pápežskej fakulte teológie, čo je kvázi paralelná inštitúcia fungujúca vrámci vyššie spomínanej univerzity. To znamená, že učíme len raz, ale každý predmet sa počíta akoby dvakrát, a za v podstate rovnaké štúdium môžu študenti dosiahnuť dva tituly, hoci ten druhý si vyžaduje viac práce a väčšinou je určený len pre bohoslovcov či rehoľníkov, prípadne pre kresťanských laikov. Pre mňa to navyše obnáša viac administratívy, keďže som bol menovaný za sekretára tejto fakulty. Do tretice, pred troma rokmi som bol poverený starosťou o OTP komunitu vrámci našej rehole. V tzv. Xavier House žijeme asi desiati, a síce mám na starosti seminaristov prichádzajúcich do Japonska na OTP program alebo na ďalšie štúdiá, prípadne aj nových misionárov po večných sľuboch, ktorí dostali misijné určenie do Japonska. Všetci z nich sa po dobu 2-3 rokov učia jazyk, prenikajú do kultúry a pripravujú na svoje ďalšie pôsobenie. Naša komunita je tak preto trochu osobitá, keďže ešte nemáme spoločný jazyk, sväté omše a modlitby máme zvyčajne v angličtine, hoci ani tú neovláda každý rovnako. Na niektorých častiach denného programu sa zúčastňujeme v seminári, pod ktorého strechou aj vlastne fungujeme. Ja sám som v tejto komunite, hoci ešte na inom mieste, chvíľu pobudol pred sedemnástimi rokmi. Takže vlastne len splácam dlh za starostlivosť, ktorej sa mi tam vtedy dostalo, alebo sa snažím napraviť veci, ktoré tam vtedy neboli ideálne.

Ako zvyšok sveta, aj nás postihla pandémia. Na univerzite sme boli rôzne obmedzení; v niektorých obdobiach sme mali skrátené semestre, inokedy sme mali vyučovanie vo virtuálnej podobe, na čo som si musel trochu zvykať po technickej a organizačnej stránke. Horšie to bolo s mojou prácou predstaveného a formátora, keďže som musel nahrádzať chýbajúce aktivity, ktoré inak zabezpečuje jazyková škola, a vymýšľať program pre svojich OTP študentov, ako exercície, výlety a podobne. Keďže japonské hranice dlho boli a ešte sčasti aj sú uzavreté, noví zahraniční študenti nemohli prísť na univerzitu, a tak mnohé programy, ktorých sa bežne zúčastňujeme, boli zrušené. Naši spolubratia mohli v niektorých obdobiach pricestovať do Japonska, keďže naše víza nie sú turistické ani študentské, ale misionárske. Aj to nám všetkým pripomenulo výsadu a zároveň aj povinnosť, že hoci niektorí z nás sú aktívni v administratíve či vzdelávaní, stále ide a malo by ísť o misijnú činnosť, čiže o šírenie evanjelia v tej či onej podobe. Vďaka tomu sme aj počas pandémie, medzi jednotlivými vlnami, mohli privítať nových spolubratov z Konga, Brazílie, Filipín či Ghany. Pandémia inak v Japonsku prebiehala pomerne pokojne, bez väčších spoločenských kontroverzií, bez tvrdých lockdownov, bez príkazov a zákazov, aj napriek čomu ľudia poctivo nosia ešte aj teraz rúška a vo veľkom sa všade dezinfikujú ruky. Kostoly boli pre istotu nejaký čas zatvorené, čo sa nás ako rehoľnej komunity zvlášť nedotklo, ale čo je horšie, do nemocníc sú zakázané návštevy a mnohí ľudia tam musia tráviť veľa času a neraz aj svoje posledné chvíle v odlúčení a osamote. Každá krajina zvolila svoj prístup a ťažko hneď povedať, ktorý z nich bol a je ten najlepší. V Japonsku sa veľmi netestovalo a očkovanie začalo až neskôr, pomaly, no postupne sa rozbehlo. Vďaka Bohu, pokiaľ viem, v celej vyše tridsaťčlennej komunite seminára nebol dodnes nikto pozitívny a s malými obmedzeniami (ako napr. tiché sväté omše) sme striedavo vydržali fungovať celý čas až dodnes.

Ešte raz vás všetkých srdečne prosím o modlitby a ďakujem za vašu láskavú podporu.
Kokoro-kara kansha shimasu!

Jakub Rajčáni SVD

P. Pavol Filadelfi SVD, Japonsko

Milí misijní dobrodinci,

srdečne Vás pozdravujem. Pracujem ako misionár v Japonsku. V apríli v roku 2020 som prišiel ako správca do novej farnosti Nanzan v meste Nagoja. Po tom, čo som chvíľu pracoval v Tóhoku, teda na severovýchode Japonska, to pre mňa znamená návrat na miesta, kde som v Japonsku začínal. Neďaleko od nášho kostola je misijný dom, kňazský seminár, naša katolícka Nanzan univerzita a ostatné školy. Kostol už od samého začiatku stál nielen geograficky, ale aj svojím významom v ich strede. Od apríla tohto roku tu pôsobíme štyria kňazi verbisti. Ja, ešte dvaja kapláni a spolubrat, ktorý si v tomto čase dokončuje svoje štúdia.

Keď som sem prišiel pred dvoma rokmi, bol akurát „lockdown“, ľudia nemohli prichádzať do kostola. To však trvalo kratšie ako na Slovensku, asi iba prvé tri mesiace. Od júla 2020 sa už ľudia v našej Nagojskej diecéze svätých omší zúčastňovali. V období korony sme mávali päť nedeľných omší, na ktorých sa zúčastňuje od päťdesiat do osemdesiat veriacich, tak aby sme dodržali potrebné opatrenia. Niektorí ľudia prestali chodiť do kostola, alebo chodia iba občasne, no veľa ľudí naopak objavilo dôležitosť Boha v tomto ťažkom období. Náš kostol je otvorený i počas dňa, kde ľudia prichádzajú modliť sa. Som vďačný nášmu biskupovi, že nám umožňuje ponechať otvorené kostoly a aj slúžiť sväté omše pre veriacich.

U nás vo farnosti Nanzan sme čas „korony“ využili na rôzne opravy a začali aj so stavbou pastoračného centra.

Nové centrum bude jednoposchodová budova s predajňou a hlavnou kanceláriou, kde si veriaci budú môcť vybavovať rôzne úradné veci, priestory pre kaplánov, pracovná miestnosť a veľká pastoračná miestnosť pre deti. Vedľa plánujeme menšie parkovisko a detské ihrisko.

Deti obvykle po nedeľnej svätej omši mávajú katechézy, potom sa spolu hrajú. Pred dvomi týždňami sme spolu vykopávali a varili si prvé zemiaky, ktoré sme ako pokus zasadili do našej ílovitej zeme za farou. Posolené a s maslom chutili výborne. Do aktivít s deťmi zapájame aj rodičov a vidím, že je to veľmi dobré. O viere, ktorú majú žiť aj po návrate domov, sa rodičia učia spolu s deťmi. Taktiež sa všetci, deti i dospelí, navzájom spoznávajú a tak formujú rodinné spoločenstvá. Som naozaj rád, že tieto mladé rodiny prichádzajú a cítia sa tu dobre, pretože práve ony sú budúcnosťou našej farnosti.

Milí misijní dobrodinci, drahí veriaci na Slovensku. Z mojich posledných misijných skúseností a niekoľko postrehov zatiaľ toľko. Dovoľte mi poďakovať sa za duchovnú podporu, za vaše obete a modlitby. Nech Vám Boh vloží do srdca svoj pokoj a sprevádza Vás i v dnešnej ťažkej dobe svojím požehnaním.

Pavol Filadelfi, SVD

P. Patrik Páleník SVD, Taiwan

Drahí bratia a sestry, drahí priatelia misií

Momentálne stále pôsobím ako kaplán farnosti Najsvätejšej Trojice v predmestí Taipei na ostrove Taiwan. Srdečne ďakujem všetkým za modlitby a obete za misiu na Taiwane.

Koncom roku 2021 sme úspešne ukončili takmer 4- mesačnú prestavbu prvého poschodia farskej budovy. Vďaka mnohým dobrodincom a finančnému plánovaniu ešte s pred 5 rokov, sme mohli učiniť toto dielo aj počas prepuknutia vlny pandémie a ukončiť ho tesne pred Adventom 2021. Teraz si už niekoľko mesiacov užívame krásne renovované priestory, odzvučenú učebňu, novú kuchyňu a pridanú toaletu. Verím, že tieto priestory sú oveľa pohostinnejšie a príjemnejšie pre všetkých, nakoľko náš kostol sa nachádza na strategickom mieste prepojenia dvoch liniek metra a využíva sa aj na koncerty, nakoľko kostol je dosť priestranný a architektonicky zaujímavý. Mojou veľkou túžbou je, aby tieto priestory a príležitosti boli využité hlavne na to, na čo sme a bola Cirkev založená. Teda na ohlasovanie dobrej zvesti Ježiša Krista, ktorý jediný môže dať našim životom plný zmysel, slobodu od hriechu, vnútornú radosť a pokoj, ktorý prevyšuje každé chápanie.

Taiwanský ľud je veľmi štedrý. Okrem miliónov respirátorov, ochranných odevov, ktoré Taiwanci poslali počas pandémie do celého sveta, Taiwanci veľmi podporili aj Ukrajinských utečencov. K 1. aprílu bolo na Taiwane vyzbieraných vyše 800 miliónov taiwanských dolárov (vyše 25,4 mil. euro). V istom zmysle veľa Taiwancov v minulosti prežilo vojnu a má za sebou emigráciu do cudziny, hoci je tomu už vyše 70 rokov, staršia generácia má pamäť stále živú. Preto verím, že chápu, koľko utrpenia je v tom, keď človek musí opustiť domovinu, ktorá je pustošená nepriateľským vojskom a nevie, či sa ešte bude môcť vrátiť. V rokoch 1946-1949 prišlo na Taiwan vyše dva milióny ľudí z Číny a vtedajšia vláda sa celá presťahovala na Taiwan. Preto sa Taiwan doteraz oficiálne nazýva Čínska republika. Čínska republika fungovala v Číne v rokoch 1911-1949 kedy komunistická moc prehlásila vznik Čínskej ľudovej republiky, ktorá trvá dodnes.

Tohto roku farnosť Najsvätejšej Trojice oslavuje 60 rokov od založenia. Máme na pláne viacero aktivít, koncerty a na novénu pred slávnosťou Najsvätejšej Trojice máme pozvaných troch biskupov a viacerých kňazov. Prosím o modlitby za nás a našu misiu tu na Taiwane.

Nech žije srdce Ježišovo v srdciach všetkých ľudí. Amen.

P. Jozef Roman SVD, Rusko

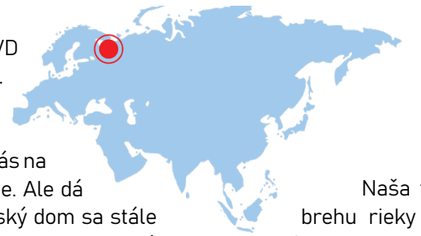

Pozdravujem z najsevernejšej SVD farnosti na svete -z Archangeľska. Napriek všetkým zmätkom, do ktorých sa táto krajina dostala, žijeme si pokojne. Podobne ako u vás na Slovensku, aj tu prišlo zdražovanie. Ale dá sa to zvládnuť. Náš kostolík – farský dom sa stále nedočkal „kolaudácie“, teraz si to vybavujeme súdnou cestou, keď sa inak nedalo. Inak sa zaoberám klasickou misionárskou činnosťou: krstím, katechizujem tých, ktorí si hľadajú cestu k Cirkvi ako dospelí, následne prijímajú sviatosti, uzatvárajú manželstva a farnosť žije podobne ako všade. Len nie tak masovo, ako v iných krajinách. Tu to máme poskromnejšie. Všetko je na individuálnych vzťahoch a snaženiach. Ale dáva to zmysel byť aj pre tých niekoľkých, ktorí hľadajú cestu do Božieho kráľovstva a možno im na tejto ceste pomôcť.

Vyjadrujem vďaku všetkým misijným dobrodincom, vďaka ktorým tu môžeme pracovať. Nech Vás Pán požehnáva.

P. Jozef Roman SVD

P. Michal Marhefka SVD, Rusko

Milí priatelia,

Naša farnosť, jediná v Petrohrade na pravom brehu rieky Neva, mala vždy nevýhodnú pozíciu – ďaleko od metra, od hlavných ciest, od mestskej dopravy. Tým, že to v čase výstavby kostola (1856-1859) a cintorína bol kraj mesta, s nastupujúcou industrializáciou sa stala centrom priemyselnej zóny.

Od začiatku svojej služby v tejto farnosti v roku 2012, som celú túto situáciu pokladal za obrovskú nevýhodu. No veľmi som sa mýlil. Je to požehnanie, lebo vďaka takejto lokácii, prakticky sme v geografickom centre mesta, sme ako jediní - farnosť získali od mesta hektárový pozemok s budovami, ktoré môžeme použiť na službu pre ľudí. Jedna z budov, pozostatok sovietskej priemyselnosti, sa postupne prestavuje na „Útulok pre invalidov bezdomovcov.“

Práce idú dosť pomaly, keďže udalosti špeciálnej vojenskej operácie nám skomplikovali prísun finančnej pomoci, prakticky teda ju zastavili. Kým niet zahraničnej podpory, a ak by aj bola, kurzy eura sú veľmi nízke, snažíme si pomôcť spoluprácou s filmármi, ktorí u nás nakrútili scény už nejedného celovečerného filmu. Okrem toho je náš kostol aj kultúrnym miestom, ktoré vďaka decentnej hudbe priťahuje záujem nejedného mladého človeka. Vo farnosti už dávno funguje aj projekt „Matka a dieťa,“ ktorý pomáha matkám v ťažkej životnej situácii. Projektom „Daruj jedlo“ pomáhame miestom pre sklad, z ktorého sa aj sami kŕmime.

Okrem všetkej pastierskej roboty s veriacimi, ktorých máme okolo stovky, vo farnosti nachádza svoje miesto pobytu osem mužov, ktorí pomáhajú pri stavebných prácach, v drevárskej dielni, alebo v autodielni, či malom hospodárstve.
Veríme, že každý z nás, svojou prácou zanechá odtlačok nielen v živote a dušiach veriacich, v živote tých, komu pomáhame, ale aj v celom Rusku, ktoré sa snažíme milovať, ako svoju vlasť.

P. Peter Fillo SVD, Filipíny

Ja od začiatku roka pôsobím na Univerzite San Carlos v meste Cebu. Hneď po Vianociach 27. decembra som pricestoval do Cebu, kde ma čakal doslova šok. Mesto bolo zasiahnuté tajfúnom 16. decembra 2021. Je iné vidieť to v správach a vidieť skutočnú realitu. Keď som prišiel do nášho misijného domu, potešil som sa, že na izbe budem mať aj sprchu. (Dovtedy vo Veruele som mal iba kýblik s vodou.) Hneď som však pochopil, že také jednoduché to nebude, lebo v našom dome kvôli tajfúnu netiekla ani voda a nemali sme ani elektrinu. Prvé dni boli náročné, avšak za pár dní som si zvykol a dalo sa to prežiť. Teraz je situácia už dobrá. Mesto sa spamätalo z tajfúnu a väčšina vecí tu už funguje dobre.

Začiatok semestra bol kvôli tajfúnu posunutý. Dlho som nevedel, čo budem učiť. Nakoniec učím tri predmety: programovanie, Web development, operačné systémy a počítačové siete. Keďže som takmer 14 rokov po ukončení školy, tak mi dosť dlho trvá príprava. V podstate sa na každú hodinu pripravujem dvakrát dlhšie. Ale postupne sa to zlepšuje a dostávam sa do toho.

Vyučovanie tu na Filipínach prebieha už dva roky iba on-line bez prerušenia. Aj toto bola pre mňa nová vec, s ktorou sa stále oboznamujem. Keďže tu bol tajfún, väčšina študentov mala na začiatku semestra problém s internetom. Dodnes majú vypnutý obraz aj zvuk, takže častokrát som na pochybách, či ma vôbec niekto počúva. Ale keď chcem spätnú reakciu, tak sa študenti väčšinou ozvú. Dúfam, že od augusta, kedy by mal začať nový školský rok, bude výučba klasická prezenčná. Ďaleko viac preferujem osobný kontakt.

P. Stanislav Orečný SVD, Filipíny

Drahí misijní nadšenci,
bratia a sestry v Kristovi.

Čas plynie ako voda, a opäť po roku vás všetkých srdečne zdravím v tomto misijnom mesiaci. Kristova misia bola nám všetkým zverená pri krste, Jeho misia je misiou Cirkvi a je podstatou nášho života. Všetci túžime žiť Jeho misiu naplno a inšpiratívne. No, a aby sme to dosiahli, jedným z dôležitých krokov je sa v tejto misii navzájom potešovať a povzbudzovať, jednak modlitbou i skutkami bratskej lásky. Ďakujem vám za všetko, čo pre nás robíte. Ostávate v mojich modlitbách a srdci.

Pred rokom som vám písal o mojom štúdiu a farskej pastorácii. Bol to krásny a požehnaný čas. Doktorandské štúdium bolo silnou výzvou prehĺbiť osobné poznanie Pána prostredníctvom hlbokého skúmania našej verbistickej spirituality, vyučovania na univerzite a písania článkov. Pastoračná služba v našej farnosti v Petržalke na Daliborku bola nádhernou skúsenosťou v ohlasovaní evanjelia, obohatená o aktivity pre deti a mladých počas kurzu Samuel v našom bratislavskom UPeCe a na Spojenej škole sv. Rodiny. Doktorandské štúdium som úspešne ukončil a v novembri 2022 sa vrátim na Filipíny, kde budem pôsobiť ako učiteľ na univerzite. Do môjho odchodu na filipínsku misiu pokračujem vo farskej misii na Daliborku, za ktorú som Pánu Bohu i spolubratom veľmi vďačný, a ktorá mi bude určite chýbať. Ženie nás však Kristova láska, ako to píše sv. Pavol v druhom liste Korinťanom, a tak sa veľmi teším na Jeho misiu na Filipínach. Iste prídu aj náročné chvíle, tak v mojom ako aj vašom živote. Život však nie je nikdy čierno-biely, ani uprostred všetkých ťažkých momentov. Pán je s nami a je nám blízko. Prajem nám všetkým, aby sme uprostred všetkých chvíľ – tých peknych i náročných – žili naplno a inšpirujúco svoju misiu. Môj pozdrav zakončím slovami veľkého misionára sv. apoštola Pavla: „Napokon, bratia, radujte sa zdokonaľujte sa, povzbudzujte sa navzájom, rovnako zmýšľajte, žite v pokoji a Boh lásky a pokoja bude s vami“ (2 Kor 13,11).

P. Stanislav Orečný SVD

P. Gorazd Kohút SVD, Albánsko

Moje meno je P. Gorazd a som misionárom Spoločnosti Božieho Slova. Pochádzam z Močenka pri Nitre a som hrdý a Bohu vďačný za dar rodičov, šiestich bratov a šiestich sestier. Naša farnosť – Močenok – v minulosti bola úzko spätá s misijným pôsobením pátrov verbistov. Verím, že toto je vo veľkej miere živná pôda môjho kňazsko-rehoľno-misijného povolania a jeho korene možno hľadať práve tam. Ako malý chlapec som počúval príbehy a zážitky slovenských misionárov pôsobiacich v rôznych kútoch sveta. Čo sa len mohlo rodiť v mysli a srdci malého chlapca, keď to počúval...? U mňa to bola túžba..., túžba byť toho súčasťou..., podeliť sa s inými o to, čo im chýba... a ja to, vďaka Bohu a mojim blízkym mám. Vtedy som myslel najmä na veci materiálne, ktoré iným chýbali. Postupom času som si však viac uvedomoval, že existuje aj iná chudoba – chudoba duchovná, chudoba hodnôt – ľudských, kresťanských... Zároveň však rástlo vo mne vedomie, že aj mne čosi chýba a iní mi to môžu darovať. Takto sa rodila túžba po vzájomnej výmene, obohatení; a to i na úrovni kresťanskej viery.

Za dôležitý ba až kľúčový v mojom kňazsko-rehoľno-misijnom povolaní pokladám dar a milosť, že už ako malý chlapec som bol blízko pri Pánovom oltári ako miništrant, ktorý možno veľa veciam nerozumel, ale bol tam... A Pán tak mohol konať svoje dielo vo mne viac zblízka. Za ďalší dôležitý dar na ceste duchovného povolania pokladám štyri roky stredoškolských štúdií v Šaštíne-Strážach. Toto miesto veľmi napomohlo procesu rozlišovania: Kam ďalej? Rodina? Kňazstvo? Aký konkrétny plán pre mňa Pán pripravil a ako ho uskutočniť? Otázok bolo veľa...Tieto roky boli bohaté i na momenty ticha, reflexie. Pán sa mi prihováral v každodennosti, cez jemné impulzy, často cez iných ľudí (cez saleziánsku rodinu prítomnú v tom čase v Šaštíne-Strážach, ktorej som vďačný za mnohé duchovné dary a inšpirácie. Dodnes z nich čerpám...)

Po Šaštíne-Strážach nasledoval vstup do našej rehoľno-misijnej kongregácie. Roky, ktoré nasledovali, boli nielen roky štúdia, ale tiež budovania priateľstiev so spolubratmi, veriacimi, navštevujúcimi náš chrám a misijný dom, so študentami teologickej fakulty. Tento druh spoločenstva mi veľakrát dodal síl, inšpiroval ma ku kráčaniu spolu s inými, pomohol mi hľadieť na svet nielen mojimi, ale tiež ich očami. Bol to a stále je pre mňa vzácny dar. Keď spätne hľadím na osem rokov rehoľno-misijnej formácie, vnímam ich ako čas akéhosi kryštalizovania vnútorných túžob, ich očisťovania a upevňovania. Preleteli rýchlo... No ešte pred koncom formácie (ktorá ale v skutočnosti nikdy nekončí) obrátil som sa na pátra Generálneho predstaveného s túžbou pôsobiť v jednej z týchto provincií: Talianska, Chilska alebo Slovenska. Odmalička som v srdci nosil africký kontinent. Avšak v prípade menovaných krajín zavážilo najmä praktické hľadisko – potreba misionárov- verbistov v týchto krajinách. A tak som tu – v Albánsku, ktoré je súčasťou Talianskej provincie. Istý čas (dva roky) som misijne pôsobil v talianskom mestečku Riva del Garda.

„Krajina orlov“ (to je význam slova Shqipëria - Albánsko) je niečo viac než dva roky mojím misijným pôsobiskom. Dôvody mojej prítomnosti v južnoalbánskom meste Vlorë sú minimálne dva: verím, že Božia vôľa :) a tiež fakt, že pred mojím príchodom

bola naša farnosť niekoľko mesiacov bez stáleho kňaza. Môj rehoľný predstavený mal dôveru, že by som tu mohol pokračovať práve ja – vďaka mu za to :).

Albánsko je kraj plný krás, prívetivých a ústretových ľudí, no tiež mnohých kontrastov a otáznikov... Vidieť na diaľnici konský záprah nebola až taká rarita v čase, keď som prišiel... Teraz ich vystriedali bicykle... :) Albánsko, Albáncov, ich mentalitu, kultúru a zvyky je však potrebné poznať „zvnútra“. Myslím, že bežný turista nemá možnosť tieto aspekty hlbšie pochopiť a to je tiež dôvod, prečo sa o Albánsku dozvedáme z médií iba informácie čiastočné, niekedy skreslené či dokonca mylné. Korupcii, obchodovaniu s drogami či mafii sa niekedy venuje toľko pozornosti, že už niet priestoru vyzdvihnúť dobrosrdečnosť albánskeho ľudu, ich výnimočnú úctu a rešpekt voči cudzincom, príkladné slávenie rodinných sviatkov či medzináboženskú toleranciu a snahu o dialóg a spoluprácu.

Mojou misiou je byť pastierom vo Farnosti (patrónmi sú Panna Mária a svätý Alojz Gonzága), ktorá svojou rozlohou pokrýva územie veľké ako medzi Nitrou a Bratislavou. Samozrejme, katolíkov je malá hŕstka, nakoľko prevažná časť obyvateľov je moslimskej tradície. Druhou najväčšou majoritou sú ortodoxní kresťania. Naša misia by sa nezaobišla bez pomoci rehoľných sestier – patria ku štyrom rôznym kongregáciám a obohacujú nás rôznymi darmi, talentami, charizmami. Mojím spolubratom je P. Sunil, misionár-verbista z Indie. Naše misijné pôsobenie možno prirovnať mozaike, v ktorej sú kamene rôznych veľkostí, farieb... Popri pastorácii detí, mladých a rodín je našou prioritou konkrétna pomoc chudobným a ľuďom zo slabších sociálnych vrstiev.

Radosťou sú pre mňa mladí, ktorí chcú rozvíjať dary a talenty, ktoré dostali od Pána. A tak občas i snívam... Snívam o tom, ako raz svätá omša bude animovaná našimi mladými s gitarami a inými hudobnými nástrojmi, a ako budeme počuť ich vzácne hlasy... Rovnako je mojím snom (od prvého dňa mojej misie v Albánsku), aby bolo v blízkosti nášho farského kostola malé pastoračné centrum pre deti, mladých a rodiny... Najkrajšie sny sú tie, ktoré sa i stanú skutočnosťou... A tak, krok po kroku (v albánčine ngadalëngadalë) my – farská a misijná rodina – snažíme sa učiť umeniu malých krokov ...a už vidieť kde-tu i ovocie našich námah. Bohu vďaka za to. :)

Moju misiu vnímam ako dar, ako školu dôvery voči Bohu, vytrvalosti v dobrom i vtedy, keď sa zdá, že zem je príliš tvrdá na to, aby z nej vyklíčili semiačka, ktoré do nej my misionári sadíme. No hlavu hore :) ...,pretože vzrast a úrodu dáva Pán. On naozaj pôsobí v každom ľudskom srdci, ktoré mu otvorí dvere. Tak je to i v prípade jedného z našich farníkov, ktorý pochádza z moslimskej tradície (a nie je pokrstený), no je účastný na každej svätej omši, má veľkú úctu ku kňazom a rád ich pozve na silné albánske káfe (káva). Stalo sa mi, že som slúžil svätú omšu, na ktorej bol z farníkov prítomný iba on :).

Albánsko a albánsky ľud sú naozaj Bohom požehnaní a ja osobne sa od nich chcem viacerým dobrým veciam naučiť. Platí, čo hovorievala a potvrdzovala svojím životom albánska svätá Matka Tereza z Kalkaty: „Odhaľme gram zlata, ktorý je ukrytý v každom človeku.“ Naozaj v každom... Myslím, že najťažšia a zároveň najdôležitejšia misia – misia každého z nás - je práve táto. Pamätajme, prosím, v modlitbách, na milovaný albánsky ľud.

P. Ondrej Pešta SVD, Bolívia

Srdečne pozdravujem z Bolívie. Touto formou by som sa chcel podeliť o niektoré novosti v bolívijskej misii. Onedlho oslávim 25. výročie môjho rehoľného zasvätenia a 19. výročie mojej kňazskej vysviacky. A tým si teda uvedomujem, že je to už vlastne 18 rokov čo pôsobím v tejto juhoamerickej krajine... (vek na misionársku dospelosť ;-) Teda dúfam, že s pomocou Božou som aspoň v niečom dozrel.

Pokračujem v službe v Biblickom apoštoláte. Aj keď predošlé roky sa nedalo organizovať biblické stretnutia v takej miere ako som to robieval predtým, pomaly sa znova rozbiehame. Od minulého roka sme my verbisti dostali pozvanie pôsobiť v Pando – najsevernejšom kraji Bolívie. Je to typický amazonsky región hraničiaci s Peru a Brazíliou. Pre nedostatok personálu my verbisti v Bolívii tu nemôžeme otvoriť nejakú trvalú misiu, čo však neznamená, že nemôžeme pomôcť aspoň v niečom. Je to výzva hlavne pre naše špecifické apoštoláty, samozrejme vrátane biblického. Po dohode s miestnym biskupom sa chystám na misiu v tomto regióne: cyklus biblických stretnutí pre farnosti. Časť by som absolvoval teraz v júni a druhú časť koncom septembra, či začiatkom októbra. Okrem už rozbehnutých biblických kurzov v diecéze San Ignacio, kde doteraz pôsobím, sa moje pôsobenie rozšíri o úplne nové farnosti, kde sme ako verbisti ešte nikdy nepracovali. Samozrejme, kvôli praktickým záležitostiam som cestu naplánoval lietadlom, takže nebudem môcť so sebou vziať to množstvo Biblií a materiálu ako to zvyknem, keď cestujem autom.

Nasledujúce mesiace budem mať na starosti aj našu farnosť v Santa Rosa. Spolubrat bude na dovolenke, a tak mi pripadne aj intenzívnejšia farská pastorácia. Predovšetkým to bude príprava na odpustovú slávnosť sv. Ruženy. Na túto príležitosť by som chcel spolu s farníkmi obnoviť presbytérium v našom kostole. Vďaka mojim rodákom sme mohli vylepšiť vybavenie sakristie a dať spraviť spovednicu. Stále je však toho dosť čo chýba: krstiteľnica, stojan na paškál, hlavný oltár atď.

Chcem vysloviť úprimné Pán Boh zaplať všetkým vám, ktorí nás verbistov podporujete modlitbou aj hmotne. Vďaka vám môžeme realizovať naše misijné cesty, aj čo to vylepšiť na našich misijných staniciach. Verím, že takto môžeme aj naďalej spoločne prispievať k budovaniu Božieho kráľovstva na zemi.

Ondrej Pešta SVD

P. Michal Vrták SVD, Kuba

Piaty rok pôsobím na „ostrove slobody" ako misionár verbista. Na Kubu som prišiel v roku 2017 a spočiatku som pôsobil vo farskej pastorácii. To mi okrajovo aj zostalo, keď práve vypomáham spolubratom, ktorí spravujú neraz veľmi rozsiahle farnosti. Od júna 2021 je však mojou misiou Biblické centrum sv. Jozefa Freinademetza v Holguíne. Ide o spoločný projekt diecézy Holguín-Las Tunas a mexickej provincie verbistov. Dalo by sa povedať, že centrum zažíva momentálne svoje jasličkovské obdobie. Vytvorila sa štruktúra, predstavili sa viaceré návrhy, ako najlepšie by v rámci diecézy a rehole mohlo plniť svoju funkciu a prehlbovať poznanie Božieho slova medzi ľuďmi, no všetko je to ešte stále len v svojich zárodkoch. A to je na tom aj to pekné, pretože každý akokoľvek malý pokrok v rozvoji tohto centra sa javí ako rýchly a dôležitý. Je to fáza prvotného rastu. A aby ten rast nebol príliš rýchly, tak som bol na 9 mesiacov poverený aj kaplánskymi povinnosťami vo farnosti vzdialenej 100 km od Biblického centra... Pravdou je, že nám na Kube veľmi chýbajú noví misionári a úlohy je stále náročnejšie plniť, ktoré nám verbistom, zveril diecézny biskup. Takže žiadny bujarý rast a nekontrolovaný rozvoj v našom centre nateraz nehrozí. Vlastne je to len pár týždňov, čo som sa opäť vrátil do centra (september 2022), kde teraz pripravujem plán pre niekoľko základných kurzov o evanjeliách a sv. Pavlovi a k tomu ešte prípravy na duchovné obnovy pre zasvätené osoby, s ktorými som začal toho roku v máji.

A keďže toto centrum ašpiruje do budúcnosti byť miestom, kde bude možné konať rôzne kurzy a semináre, tak okrem duchovných povinností sa učím ako na Kube komunikovať s úradmi a ako kúpiť stavebné podpultové materiály, bez ktorých je druhá časť rozvoja centra (tá stavebná) úplne nemožná. V tomto sú mi veľkou oporou spolubratia Radko a Lukáš, ktorí už majú dlhoročné skúsenosti s realitou kubánskeho stavebníctva.

Ďakujem všetkým za vašu podporu, modlitby a obety, ktoré prinášate preto, aby mohli verbisti vo svete aj naďalej ohlasovať evanjelium.

P. Lukáš Mizerák SVD, Kuba

Aspoň zopár riadkami vás chcem pozdraviť a poďakovať za vaše modlitby a podporu. Vďaka Bohu napriek mnohým ťažkostiam, ale aj radostiam pokračujeme v našej misii... kráčať s ľuďmi, povzbudzovať ich a hľadať Božiu vôľu v každodenných situáciách. Život na Kube pre mnohých ľudí, už veľmi veľa rokov bol veľmi ťažký, ale za posledné mesiace je to už obzvlášť ťažké. Už niekoľko mesiacov nám každý deň vypnú elektrinu na 6 alebo až 11 hodín a nikdy nevieme kedy a o koľkej to bude. Už dlhší čas je veľký problém s potravinami a je veľký hlad a to hlavne na vidieku. No a aby toho nebolo málo, tak už nejaké týždne nemáme naftu, takže ani autom teraz už takmer nemôžem cestovať. Už zopár dní nemám sa ako dostať do najvzdialenejších dediniek na odslúženie svätých omší. No dôverujem, že to nepotrvá veľmi dlho. Chcem dôverovať, aspoň čo sa týka nafty, lebo ináč už by som mal veľmi malú možnosť nejako pomôcť. No a v týchto podmienkach a okolnostiach cítim, že najdôležitejšie je poukazovať na vieru, povzbudzovať v dôvere, že Boh je s nami a toto všetko má svoj zmysel.

Ďakujem vám všetkým za každú modlitbu, podporu a obety. Bez toho by to bolo oveľa ťažšie znášať. Vďaka aj za každý projekt a adopciu detí, je to veľmi veľká pomoc... aspoň nejaká nádej medzi toľkými problémami. Myslím v modlitbách na všetkých dobrodincov a s vďačnosťou v srdci vám žehnám.

Páter Lukáš Mizerák SVD

P. Radoslav Kottra SVD, Kuba

“Z hlbín volám k tebe, Pane; Pane, počuj môj hlas”. V duchu si opakujem úvodné slová 130. žalmu a premýšľam, v akej veľkej miere odzrkadľujú súčasnú situáciu Kubáncov.

Nejeden z nás nielen misionárov prichádzajúcich z iných krajín a kultúr sa pýta, kde sa náchadza dno biedy a utrpenia; dokedy potrvá táto autokracia?

Neľahké je opisovať každodenný, veľmi nestabilný a neistý život, ktorý tu spoločne s ľuďmi žijeme. Naša misijná činnosť je poznačená už nie natoľko vírusom, proti ktorému bojujeme posledné roky, ale rakovinou, ktorá počas 63 rokov rozožrala svedomie národa, poškvrnila dušu, zahmlila výhľad na lepšiu budúcnosť a proti ktorej mnohí nebojujú. Vlastne bojujú: riešia to útekom do cudziny. Pretože pozdvihnutie hlasu za dôstojnejší život ťa prinajmenšom stojí pokutu, pri „spravodlivejšom treste”, väzenie. Tí, ktorí tu ostávame, zápasíme denno-denne s niekoľkohodinovými výpadkami prúdu, enormným nedostatkom základných potravín, liekov, vody, pohonných hmôt, ... Malé či veľké nedostatky, ktoré vo veľkom ovplyvnili aj naše misijno-pastoračné účinkovanie. Tu si spomínam na slová jedného kubánskeho biskupa: „Mnohokrát našou jedinou možnosťou je napodobňovať Matku Božiu stojacu pod krížom – trpieť s Kristom v tichosti.”

„Spolieham sa na teba, Pane, ... ; moja duša očakáva Pána”, čítame ďalej v 130. žalme. Dal by Pán, aby sme spoločne rástli v nezlomnej nádeji a odovzdanosti do Prozreteľnosti Božej. Aby jedného dňa mohol kubánsky národ objaviť krásu pravej slobody a zaspievať Pánovi slovami žalmistu: „Môj nárek si obrátil na tanec, roztrhol si moje rúcho kajúcne a radosťou si ma opásal” (Ž 30, 12).

Nech je sám Trojjediný Boh odplatou vám všetkým, ktorí sa akoukoľvek formou podieľate na misijnej činnosti. Žehnám vám +

páter Radoslav

P. Ludvík Málek SVD, Mexiko

Milí přátelé a dobrodinci misií!

Rád bych se s Vámi podělil o některé zážitky z mé misijní činnosti. Jmenuji se P. Ludvík Málek, pocházím z Moravy, z Újezdce u Luhačovic, a působím již 21 let v Mexiku.Tohoto roku bych měl ukončit doktorské studium na papežské univerzitě. V tomto čase opravuji svou doktorskou práci, aby mohla být co nejdříve graficky upravena a potom budu jen s trpělivostí čekat na její publikování. Doufám, že to všechno s pomocí Boží dobře dopadne.

V současné době prožíváme, všichni na celém světě, koronavirovou krizi. Není jednoduché odpovědět na to, co se ve skutečnosti děje, ale můžeme si uvědomit několik skutečností, které nás vedou k zamyšlení nad sebou samými. Určitě nechci dávat žádné rady ani ponaučení. Osobně si myslím, že to všechno má hlubší smysl, který nás může povzbudit abychom se stali více lidskými a to jak v našem životě tak i v duchovních vztazích jeden k druhému. Koronavirus je nová a těžká zkušenost, ale zároveň také nová možnost k přehodnocování žebříčku našich hodnot.

Já už více než rok vyučuji jenom online. Tento školní rok je úplně virtuální. Moje studenty vidím jen přes obrazovku a to ne všechny. Je to pro mne nová zkušenost. Ze začátku jsem měl trochu těžkostí, ale všechno se dá naučit, i když je to někdy těžké. Vyučuji čtyři teologické předměty na dvou vysokých školách. Chybí mi osobní kontakt s e studenty, ale snažím se vyučovat co nejlépe. Některé žáky poznám osobně z dřívějších vyučovacích hodin, ale mám také dvě třídy úplně nové. Všechno má své plus i minus. Toto vyučování vyžaduje pozornost, vytrvalost a odříkání.

Kdybych měl odpověd na otázku, co mi dala koronakrize, z mého akademického pohledu bych asi odpověděl takto. Jsem více konkrétní, přesný ve vyjadřování, abych neztrácel zbytečně čas a jsem také více pozorný a trpělivý k lidskému chování. V neposlední řadě snad je dobré připomenout jak je důležitá příprava na vyučování, aby všechno dobře dopadlo. Ne vždy se to podaří, ale je to moje osobní odpovědnost a závazek vůči sobě a studentům.

Při sloužení Mše Svaté chybí také lidský kontakt, stisknutí rukou, obejmutí. Blízký lidský kontakt je víc než dlouhé odříkávání modliteb. Vždyť blízkost člověka má své kouzlo a často slouží k překonávání lidských chyb a nezdarů. V této souvislosti bych rád připoměl slova P. Františa Lízny, chartisty a katolického kněze, který zemřel v důsledku onemocnění koronavirem. Jeho slova působí dojímavě a inspiračně pro naši dobu: “Někteří jste věřící, někteří ne. Ale chci vám vysvětlit, že má obrovský smysl zachovat si ten průnik dovnitř. Udržujte si svoje lásky. Nezapomínejte na ty, které milujete. Věnujte jim pozornost. Nenechte lásku odejít”. Někdy stojí více vlídný pohled a upřimné slovo než celý koloběh naučených rad a pokynů. I my si tedy můžeme uvědomit, že i v této době koronavirové krize můžeme pro sebe získat velký dar ke zlepšení našich vztahů v rodině, na pracovišti, či v sousedství a podívat se na život z jiného úhlu.

P. Pavol Sochuľák SVD, USA

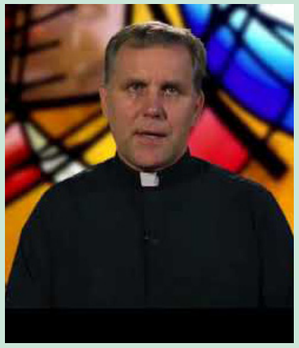

Slúži pre obrovskú komunitu. Zaregistrovaných je vo farnosti okolo 10 tisíc rodín. Popri tom nie je ešte veľa rodín zaregistrovaných. Keď rátame na každú rodinu v priemere 3-4 členov a tých, ktorí nie sú zaregistrovaní, odhaduje sa, že farnosť má až do 60 tisíc veriacich.

Brat Roman Prcúch SVD

Posielam krásny pozdrav z Ríma na celé Slovensko. V Ríme som od roku 2004, takže 1. júna uplynulo presne 18 rokov, odkedy som prijal miesto na vrátnici nášho Generálneho domu Misionárov Božieho Slova. Predtým som bol necelé 3 roky v Nemi (cca 30 km od Ríma), kde som začínal svoju misijnú prácu. Začiatky tu na vrátnici neboli ľahké, ako asi každé začiatky. O to viac, keď človek ešte nebol taký zbehlý v taliančine. Hneď po príchode ma tu čakal zoznam asi 25-tich bodov, čo všetko mám na starosti. A aby to nebolo až také jednoduché, každý bod mal 3-4 písmená (po A, B, C a niekedy aj po D). Len vysvetľovanie zabralo asi dve hodiny. Uff , ale čo už, kto sa dal na vojnu, musí bojovať.

Po pár rokoch som zistil, že tých 25 bodov aj s písmenkami, bol len slabý odvar toho, čo človeka tu na vrátnici čaká. Aby som si tak trochu vyčistil hlavu, začal som vo svojom voľnom čase trošku pracovať v našom parku. Tá práca ma napĺňala čoraz viac. A dnes môžem povedať, že práca na vrátnici a aj v parku sa skĺbili spolu do môjho jediného pracovného programu. Takže úprimne môžem povedať, že som rád prijal toto miesto a cítim sa tu výborne. Aj napriek tomu sa každý rok teším na Slovensko, moju rodnú krajinu, ktorú si nosím vo svojom srdci, a nikto to len tak ľahko nezmení...

P. Peter Dikoš SVD

Volám sa Peter Dikoš a pochádzam z Terchovej. Od decembra 2012 pracujem na našom generaláte v Ríme ako Generálny prokurátor. Mám na starosti záležitosti medzi Spoločnosťou Božieho Slova a Vatikánom. Za svoje povolanie ďakujem rodičom, ktorí ma od detstva viedli k Bohu. Už ako 5-ročný som začal miništrovať spolu s mojimi bratmi. Okrem rodičov ďakujem tiež vtedajšiemu farárovi P. Jozefovi Šabovi, SVD, ktorý svojím príkladným kňazským životom dokázal motivovať nielen mňa, ale aj mnohých iných, ku kňazskému a rehoľnému životu. Keďže počas komunizmu rehoľné spoločnosti oficiálne neexistovali, rozhodol som sa vstúpiť do Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave. Počas štúdií v seminári som tajne vstúpil aj do Spoločnosti Božieho Slova. Rehoľná formácia v komunistických podmienkach prebiehala veľmi zvláštne. Verbisti mali v tom čase v Bratislave jeden dom, ktorý obývala istá pani, priateľka verbistov. V tomto dome sme sa taká skupinka 6 seminaristov raz do týždňa poobede tajne stretávali a dostávali verbistickú formáciu. Taký bol aj náš noviciát.

V r. 1989, po zmene režimu v Česko-Slovensku, Spoločnosť Božieho Slova začala oficiálne fungovať a vrátila sa k systému skladania sľubov podľa kánonického práva. Ja som ukončil moje seminárske štúdia v 1991. Aj napriek ukončeným teologickým štúdiám som nemohol ešte zložiť doživotné sľuby, nakoľko som bol iba po prvých sľuboch. Slovenská provincia SVD sa rozhodla ma poslať na dvojročné štúdium kanonického práva do Ríma. Po ukončení štúdií som sa vrátil na Slovensko, kde som 8. septembra 1993 zložil večné sľuby a 23. decembra 1993 bol vysvätený za kňaza. Ako svoje misijné určenie som dostal Slovensko s trojročnou skúsenosťou na Papuí Novej Guinei (PNG). V r.1996 som odišiel zo Slovenska do Austrálie na 6-mesačný jazykový kurz angličtiny. Do PNG som priletel 2. júla 1997. Po mesačnom kurze miestneho jazyka Tok Pisin som bol menovaný za kaplána. Po dvoch rokoch ma menovali za farára. Pred ukončením mojej trojročnej misijnej skúsenosti som požiadal predstavených na Slovensku o predĺženie mojej skúsenosti na PNG. Cítil som, že tie tri roky bol veľmi krátky čas na to, aby som mohol vniknúť do reality misijného života. Predstavení súhlasili s predĺžením. V r. 2002 ma provincia PNG poslala na štúdia do Kanady, ktoré som ukončil v 2005. Po návrate na PNG som pracoval v interdiecéznom seminári, dva roky (2005-2007) ako dekan štúdií a tri roky (2008-2011) ako rektor seminára. Popri tom som v seminári vyučoval sviatosti vo všeobecnosti, sviatosti kresťanskej iniciácie a metodológiu.

Po r. 2010 som cítil potrebu duchovnej aj osobnej obnovy a poprosil som o zmenu misijného určenia, čomu generalát v Ríme vyhovel. Vo februári 2011 som sa dostal do austrálskeho Melbourne, kde som začal vyučovať sviatosti na YarraTheologicalUnion.

V júli r. 2012 mi napísal novozvolený Generálny predstavený a poprosil ma, či by som neprijal službu asistenta Generálneho prokurátora. Samozrejme, že táto ponuka ma prekvapila, pretože som si uvedomoval, že určite existujú spolubratia lepšie pripravení, ako som bol ja. Ale zároveň som vnímal túto ponuku ako osobnú výzvu, a tiež ako výzvu urobiť čosi viac pre Spoločnosť Božieho Slova. 1. decembra 2012 som pricestoval do Ríma a začal pracovať ako asistent Generálneho prokurátora. 1. mája 2013 som bol menovaný za Generálneho prokurátora našej Spoločnosti.

V čom spočíva moja práca? Je to do väčšej miery administratívna práca.

A čo dodať na záver? Naše misijné pôsobenie nespočíva v tom, ako dokážeme kázať a rozprávať o Kristovi, ale ako ho dokážeme zosobniť v našom živote. To, v čo verí dnešný človek, je osobné svedectvo. A to osobné svedectvo nebude nikdy hodnoverné, ak nebude založené na úprimnej a vrúcnej modlitbe. Len vtedy sa staneme "alterChristus" pre ľudí, ktorým slúžime.

Brat Ján Mojš SVD

Pracuje v Ríme na generaláte.

P. Juraj Cibula SVD, Rím

Saluti da Roma

Sú to už dva roky, čo som prijal miesto kaplána vo Farnosti svätého Benedikta v Ríme. Vo farnosti pôsobíme dvaja, ja a páter Vivian z Indie. Máme medzi sebou aj jedného a jediného spolubrata seminaristu Weltona, ktorý pochádza z Brazílie a je tu na programe OTP a ktorý momentálne študuje teleológiu na univerzite, a tak sa pripravuje na kňazstvo. Tento rok bol pre mňa výnimočný, keď na určitý čas som dostal farnosť na zodpovednosť tým, že páter Vivian išiel po 5 rokoch na dovolenku do svojej rodnej vlasti. Bolo to cez celé veľkonočné obdobie. Na začiatku som bol trochu netrpezlivý čo ako pôjde, ale za pomoci niektorých farníkov sme urobili to, na čo sa takpovediac zabudlo. Bol mesiac máj, mariánsky mesiac, kedy bolo zvykom, že sme sa raz v týždni modlili ruženec v niektorých častiach v našej farnosti. A na konci mesiaca sme zorganizovali púť so soškou Panny Márie v uliciach našej farnosti. Potom, na impulz niektorých, sme na slávnosť Zoslania Ducha Svätého pripravili vigíliu, ktorá trvala cez dve hodiny. Aj keď nás bolo cez 50 ľudí a ľuďom to nebolo známe, všetci sme odchádzali povzbudení. A do tretice možno poznáte taliansky národ, ktorí sú zapálení pre futbal. Jeden večer vyhral Rím nejakú tú ligu, tak ľudia oslavovali celú noc. Tak sme si hovorili že pre Boha nie, ale na futbal majú čas. Tak počas slávnosti Tela a Krvi sme zorganizovali procesiu s Pánom Ježišom v Oltárnej sviatosti, tzv. oltáriky, ktoré sa tu konali možno 20 rokov dozadu. Na prekvapenie, aj keď nám hovorili že to nemá zmysel, že aj tak nikto nepríde, lebo niečo také sa už vo farnostiach nekoná, čudovali sme sa hojnej účasti. Tak, preto nebojte sa žiť pre Pána a On vás požehná.

S pozdravom Vám žehná

páter Juraj Cibula SVD.

P. Miroslav Kollár SVD, Nemecko

Vyučuje misiológiu na vysokej škole v Sankt Augustíne.

P. Václav Mucha SVD, Nemecko

Komunikácia je všetko

Spoločná mediálna prítomnosť Verbistov ako cieľ

Po desiatich rokoch pôsobenia v projekte MaZ (Missionar/-in auf Zeit) bol páter Václav Mucha SVD 1. septembra 2016 poverený úlohou "koordinátora komunikácii" nemeckej provincie. Rozpráva nám tu o svojich skúsenostiach a cieľoch v oblasti komunikácie.

Šesť rokov ste boli "koordinátorom komunikácii" nemeckej provincie SVD. Čo to presne znamená a aké sú vaše úlohy v tejto funkcii?

Komunikácia je vo všeobecnosti základom dobre fungujúcej spoločnosti alebo náboženského spoločenstva. Celý život je založený na komunikácii. To, že mi túto úlohu zverila nemecká provincia SVD, je v istom zmysle splnenie mojho želania. Mojou úlohou je formovať internú aj externú komunikáciu. Vnútorne sú to spolubratia, zamestnanci, priatelia, podporovatelia a partneri. Navonok sú to tlačové kancelárie a celá verejnosť. Ako komunikačné prostriedky používame najmä domovskú stránku Steylerských misionárov, mesačník nemeckej provincie SVD "Steyler aktuell", správy a tlačové správy o aktivitách a podujatiach SVD v Nemecku, ako aj sociálne siete, ktoré pravidelne aktualizujem. My PR pracovníci si vymieňame názory aj na úrovni objednávok v Nemecku v pracovnej skupine DOK pre komunikáciu.

Zameriavate sa na nejakú obľúbenú úlohu?

Fotografovanie a filmovanie bolo vždy mojím koníčkom. Som veľmi rád, že teraz môžem žiť a realizovať svoju záľubu v oblasti komunikácie. Vytváranie a strihanie fotografií, filmových sekvencií, rozhovorov a hudby do filmového projektu je pre mňa ako modlitba alebo meditácia. Táto práca je veľmi kreatívna, niekedy duchovná a určite veľmi zmysluplná. V spolupráci s Dr. Antonom Deutschmannom a Maxom Kronawitterom zo spoločnosti „steyl-medien" mám tiež možnosť podieľať sa na výrobe filmov. To ma naozaj veľmi teší a

baví. Obohacujúca je však pre mňa aj mesačná správa "Steyler aktuell", ktoré plánujeme spoločne s pani Renate Breuer. Všetky médiá sa v podstate zameriavajú na to, aby sme informatívnym, kreatívnym, duchovným a aktuálnym spôsobom oslovili ľudí s dobrým posolstvom. Predovšetkým považujem internet za najväčšie misijné pole, na ktorom my, Verbisti, nemôžeme chýbať.

Ako by malo reholne spoločenstvo alebo cirkev komunikovať?

Keď o nás premýšľam ako o Spoločnosti Božieho Slova, dovolím si povedať, že komunikácia je súčasťou našej DNA. Ako misionári Verbisti sme nielen povolaní, ale aj poverení formovať komunikáciu a predovšetkým ohlasovať ľuďom SLOVO v zrozumiteľnom jazyku, aby z neho aj oni niečo mali. Často napríklad v liturgii a pri ohlasovaní používame jazyk, ktorému už nikto nerozumie. Považujem to za jednu z najdôležitejších úloh našej rehoľnej komunity, prispôsobiť sa súčasnej dobe a nájsť kreatívne nápady na komunikáciu súčasným spôsobom.

Žiakom a študentom ponúkate praktika v oblasti komunikácie. Čo sa môžu mladí ľudia u vás naučiť?

Počas svojej kariéry som nikdy nepracoval vo farnosti. Takmer vždy som sa venoval pastoračnej práci s deťmi a mladými ľuďmi. Mojou najšťastnejšou spomienkou je dodnes čas, ktorý som strávil starostlivosťou o MaZ. Preto som veľmi rád, že dnes môžem dať mladým ľuďom možnosť absolvovať u nás praktikum v oblasti komunikácie. To, čo sa odo mňa môžu mladí ľudia naučiť, je všetko, čo dokážem urobiť dobre ja sám. Dávam im veľa rad, ako používať naše fotografické a filmové vybavenie - a sme vybavení dobrými nástrojmi. Zároveň sa oboznámia so všetkými programami, s ktorými pracujeme, ako sú PhotoShop, InDesign, Premiere-Pro, Audition atď. Dostanú príležitosť realizovať svoje vlastné projekty, natáčať, strihať, režírovať, písať, robiť rozhovory a zverejňovať produkty, ktoré vytvorili pre verejnosť, na rôznych platformách, ako sú YouTube, Instagram, Facebook, domovské stránky a televízne stanice. To je veľa, čo sa u nás môžu naučiť.

Máte nápady do budúcnosti? Aké sú vaše konkrétne želania?

Keď sa sebakriticky pozriem na svoju úlohu koordinátora komunikácii, skutočne si uvedomujem aspekty, ktoré by sa dali zlepšiť. Vývoj médií je rýchly a technické zariadenia ponúkajú čoraz viac možností. V minulosti bolo potrebné vytvoriť celé štruktúry na zabezpečenie dobrej mediálnej prezentácie, ale dnes to dokáže takmer každý z nás. S dobrým mobilným telefónom môžem byť fotografom, kameramanom, režisérom, moderátorom, tlačovým hovorcom a všetkým, čo k tomu patrí. Pozorujem silnú tvorivosť spolubratov v komunitách a tiež v pastorácii. Vznikajú filmy, podcasty, živé vysielanie s ponukou bohoslužieb, pobožností, adorácií, katechéz atď. Mám z toho radosť, ale zároveň vnímam ako veľkú výzvu koordinovať a spojiť túto kreativitu a angažovanosť jednotlivých spolubratov do spoločnej podoby komunikácie misionárov Verbistov. To je aj moje želanie do budúcnosti. Chcel by som, aby sa koordinovala spoločná komunikácia, aby verejnosť spoznala a vnímala misionárov Verbistov ako misionárske rehoľné spoločenstvo a aby sa inšpirovala spoločnou mediálnou prítomnosťou. Je to výzva, na ktorej by sa mali podieľať všetci kreatívni spolubratia. Dúfam, že niekto z našich vlastných radov alebo niekto zvonku sa bude cítiť oslovený, aby nám pomohol s touto úlohou.

P. Jozef Bištut SVD, Nemecko

Pracuje v Čínskom inštitúte v Nemecku v Sankt Augustíne.

P. Gašpar Habara SVD, Írsko

Študoval v Írsku. Pracoval 5 rokov v Brazílii – Amazónii, potom sa vrátil na Slovensko, kde pôsobil ako kaplán v Univerzitnom pastoračnom centre v Bratislave. Po niekoľkých rokov sa znova vrátil do Írska, kde pracoval do teraz. Momentálne od júla 2022 sa nachádza na Slovensku, kde prišiel do svojho rodiska, aby sa postaral o svoju chorú mamu.

P. František Juhoš SVD, Maďarsko

V duchovnej pastorácii

Od 1.augusta 2021 sa nachádzam opäť v komunite Kőszeg. Dostal som určenie ako duchovný sprievodca pre duchovné cvičenia a hnutie Cursillo. Od roku 2019 som taktiež v provinciálnej rade ako admonitor, napomínateľ. V Kőszegu sme už len piati v komunite. Od 1. augusta sme dostali novú faru vedľa Kőszegu, ktorá zahŕňa päť menších dedín. Ja nie som farárom, avšak dom v Kőszegu sa bude rekonštruovať, a tak sme sa s ďalším pátrom presťahovali na faru v Kőszegszegszerdahely, kým renovácia neskončí. Páter Alajos Szabó pochádza z Galanty a má 90 rokov. Väčšinu času trávim pastoráciou týchto dedín. Často vykonávam úlohy správcu farnosti ako vysluhovanie krstu, príprava snúbencov, pohreby a podobne. Mám aj duchovné obnovy, trojdňové Cursillo. Buď tieto skupiny navštevujem alebo sa stretávame v ich farnosti. V Kőszegu sú sestry dominikánky, ktoré taktiež chodievam spovedať. V lete budem mať duchovné cvičenia pre kňazov v našom dome v Budapešti. Teda momentálne mám „na starosti duše", a nemusím sa zaoberať administratívnymi vecami, teraz som ozaj duchovným pastierom, misionárom.

P. František Juhoš SVD

P. Marcel Martinko SVD, Francúzsko

Pracoval niekoľko rokov na Madagaskare a momentálne pôsobí v Paríži.

P. Peter Kubík SVD, Rakúsko

Volám sa Peter Kubík a pracujem ako Európsky zonálny koordinátor. Spoločnosť Božieho Slova je celosvetová misijná kongregácia, čiže vo svojom čase bolo potrebné vytvoriť 4 zóny – Európa, Afrika, Panam (- Severná, Stredná a Južná Amerika) a Aspac (India a Ázia – Filipíny, Indonézia, Austrália a mnohé ďalšie krajiny). Tieto zóny medzi sebou spolupracujú a sú riadené z Ríma, kde je Generálne vedenie SVD.

Niekoľko slov o mne. Pochádzam zo Slovenskej Vsi, okres Kežmarok. K verbistom som vstúpil ešte počas teologických štúdií v seminári v Bratislave. V tom čase, v roku 1988, bol na Slovensku iba jeden seminár. Komunistický režim kontroloval počet seminaristov a kňazov. Po Nežnej revolúcii, v roku 1989, som zložil rehoľné sľuby a pokračoval v rehoľnej a misijnej formácii. Študoval som v Poľsku, v našom misijnom dome v Pieniežne. Pokračoval som v Taliansku, v Ríme na Gregorovej univerzite. Večné sľuby som mal v roku 1993 a kňazskú vysviacku som prijal z rúk arcibiskupa Jána Bukovského SVD v rodnej obci v roku 1994.

Pracoval som na Slovensku v rôznych diecézach ako správca farnosti a zároveň som prednášal filozofiu na Teologickej fakulte Trnavskej univerzity so sídlom v Bratislave. Bol som rektorom v našom seminári v Bratislave – Petržalke. Niekoľko rokov som pracoval v Provinciálnej rade a taktiež ako provinciálny sekretár v Nitre.

V októbri 2019 ma P. Paulus Budi Kleden – generálny predstavený SVD menoval za Európskeho zonálneho koordinátora.

Drahí misijní dobrodinci

Na začiatku tejto správy o vyúčtovaní peňažných prostriedkov, sa vám chcem čo najsrdečnejšie poďakovať za vašu ochotu pomôcť a podporiť misijnú prácu bratov a sestier v misiách, napriek tomu, že sme aj minulý a tento rok mali koronakrízu.

Vďaka vašim milodarom sme v tomto roku podporili viacero projektov.

Do Indie sme poslali 9 547 €. Išlo o podporu pre biskupa Bilunga SVD na sociálny fond. Ďalej sme zaslali taktiež do Indie do nášho verbistického domu SVD v Guwahati 8 840 € na sociálne projekty určené pre deti.

Biskupovi John Barwa SVD bola zaslaná suma 5 304 € na sociálny fond pre deti a 4 243 € na sociálny fond pre misionárov, ktorí pracujú v jeho diecéze.

Na Filipíny išlo biskupovi Leopoldovi Jaucian SVD 15 912 € na sociálne zabezpečenie niekoľkých misionárov a lieky a opatrovateľské ošetrenie pre ľudí chorých na lepru.

Do afrického Zimbabwe do nášho domu SVD v Bulawayo bolo zaslané 9 547 € na sociálny fond pre našich misionárov.

Do Angoly išlo 9 547 € biskupovi Estanislau Chindecasse SVD taktiež na sociálny fond pre misionárov, ktorí pracujú v jeho diecéze.

Do Angoly bolo zaslané biskupovi António Jaca SVD 9 547 € na sociálny fond pre seminaristov a misionárov.

Do nášho formačného domu do Indie v Sem-Pune išlo 9 676 € na potreby pre formáciu 41 seminaristov. Do provincie v Mumbai sme poslali 28 452 € na potreby vyššieho štúdia pre dvoch kňazov – misionárov, ktorí to potrebujú, aby ďalej boli zapojení do formačného procesu v seminároch.

Do africkej provincie SVD – Accra do Ghany išlo 5 000 € na pomoc na Aframzonal Assembly, ktoré sa organizovalo na Madagaskare. Taktiež tam bolo zaslané 6 070 € na podporu pre dvoch študentov – bohoslovcov SVD, ktorí si išli vykonať svoju pastoračnú prax do tejto krajiny.

Do formačného domu SVD v Tamale išlo 17 820 € na formáciu 16 študentov – z Rakúska, Nemecka, Portugalska, Filipín, USA, Maďarska, Papuy Novej Guiney a Kene.

Tieto všetky finančné dary boli zaslané na základe žiadosti z nášho generálneho domu SVD v Ríme, ktorý má okrem iného taktiež na starosť pomoc misiám, ktorý ich vypracoval na základe zase nášho vyúčtovania za rok 2021.

Možno sa vám zdajú tieto čísla ako vymyslené, niektoré opakujúce sa, ako bez hlavy a päty, no nie sú. Boli vypočítane podľa aktuálneho kurzu daného dňa a to v amerických dolároch, a po prepočítaní na eurá vychádzal taký kurz – čísla.

Okrem týchto darov „na misie“, boli zaslané aj dary špeciálne na konkrétne úmysly darcov. Dostali sme jeden špeciálny - konkrétny dar od jedného dobrodinca, ktorý daroval peňažný obnos pre chudobné deti v misiách. Po dôslednej komunikácii s provinciami a régiami SVD vo svete a na základe ich požiadaviek a projektov, bol tento dar rozdelený do týchto krajín: Keňa 8.000 €, Angola 15.000 €, Madagaskar 5.500 €, Uganda 5.000 €, Zimbabwe 4.000 €, Rusko 5.000 €.

Ďalší dar bol pre 65 chudobných detí na Kube, pomoc pre 90 rodín na Kube, topánky a lieky, ktoré išli na Kubu, všetko v hodnote 8 870 €.

Čo sa týka urgentnej pomoci, tak pátrovi Martinovi Cingelovi do Kene išlo 3.000 € na stavbu oplotenia a kanalizácie misijného domu – noviciátu. Na misiu na Filipíny, kde pracuje náš páter Peter Fillo išlo 2.000 € - stavba strechy kostola. Do Mexika išlo 3.000 € na opravu kostola a do Peru išlo 1.000 € taktiež na opravu kostola po zemetrasení.

Do Amazónie na stavbu strechy kostola išlo 7 000 €, ktoré boli darované od dobrodinca.

Našim pátrom, ktorí boli na Slovensku na dovolenke po troch rokoch a nazbieralo sa im pod ich menom, bolo taktiež odovzdané: 7 500 € pátrovi Kamilovi Kočanovi do Zimbabwe a 2 250 € pátrovi Michalovi Vrtákovi na Kubu.

Spoločnosť Božieho Slova sa Vám, všetkým darcom, chce čo najsrdečnejšie poďakovať za vašu pomoc a podporu. Ide o naozaj štedrú finančnú pomoc, ktorú nám preukazujete, a ktorá je veľkou pomocou naším spolubratom SVD a sestrám SSpS v misiách, aby sa misijné dielo, začaté v našej Spoločnosti skrze nášho zakladateľa sv. Arnolda Janssena a z vnuknutia Ducha Svätého, rozširovalo tam, kde pracujeme. Nech Vás i Vaše rodiny dobrotivý Boh sprevádza a požehnáva. Nemôžeme zabudnúť a poďakovať vám aj za vaše modlitby, bez ktorých by sme boli slabí.
Za všetkých dobrodincov a podporovateľov SVD sa mesačne slúži 10 sv. omší.

Veľká vďaka.

Misijná rodina Spoločnosti Božieho Slova (MRSVD)

Už nejaký čas existuje na Slovensku laické spoločenstvo pri Spoločnosti Božieho Slova. Misijná rodina (MR) je teda spoločenstvo laikov, ktorí na báze dobrovoľnosti spolupracujú s misionármi Spoločnosti Božieho Slova (SVD). Víziou misijnej rodiny je: „V každodennosti žiť a hlásať evanjelium a napĺňať misijnú myšlienku Cirkvi.“ Celá Cirkev je misionárska, keďže prijala od Krista poslanie evanjelizovať, aby tak každý človek poznal Krista a žil podľa evanjelia spoločenstvo s ním. A na týchto myšlienkach sv. Arnold Janssen, náš zakladateľ budoval a bol iniciátorom rôznych aktivít. Jednou z týchto aktivít bolo, aby viac vzbudzoval povedomie a zodpovednosť za misie vo svete. Bol si vedomý, že Boh povoláva každého, kto otvorí srdce, aby sa evanjelium šírilo čím ďalej. Založil seminár, vydával časopis Malý posol Božského Srdca, aby vzbudzoval záujem aj medzi laikmi. A takto získaval väčšiu aj finančnú podporu pre misie. Začal organizovať duchovné cvičenia pre laikov aj zasvätených, na ktorých ich sám sprevádzal. A takto v mnohých krajinách povedomie o misiách začalo rásť a vznikali pri našich domoch spoločenstvá laikov, ktorí obetujú svoj život na to, aby sa misijná myšlienka šírila do celého sveta. Na Slovensku už existuje niekoľko skupín misijnej rodiny, ktoré pomáhajú svojimi modlitbami všetkým misionárom a misionárkam, či už pracujúcim doma alebo v zahraničí. Títo laickí misionári chcú sprostredkovať ľuďom misijnú myšlienku a mať účasť na misii Spoločnosti Božieho Slova svojou duchovnou i praktickou pomocou. Zohrávajú dôležitú úlohu v oblasti podpory záujmu o zahraničné misie v rámci svojich farností, pomoci chudobným, starostlivosti o chorých a ľudí na okraji spoločnosti, v modlitbovom patronáte nad jednotlivými misionármi, v organizovaní pomoci pre misijné projekty a v modlitbe za kresťanskú Európu a celý svet.

Vieme, že všetci členovia Cirkvi majú účasť na tejto misii, svedectvom kresťanského života a skutkami vo svojej rodine, v práci a vo svojom okolí ohlasujú iným Ježiša Krista. Takto sa každý pokrstený stáva misionárom. V posledných rokoch môžeme v Cirkvi vidieť čoraz väčšiu účasť laikov na jej misijnom poslaní. V roku 1996 Ján Pavol II. napísal v apoštolskej exhortácii Vitaconsecrata: „Nik z nás nemôže zostať ľahostajný voči skutočnosti, že tak veľa ľudí ešte nepozná úplné zjavenie sa Božej lásky v Kristovi. Na tomto poslaní sa má podieľať každý uvedomelý kresťan, lebo Cirkev je zo svojej povahy misijná.“

Je mnoho spôsobov, ako aj vy môžete spolupracovať na misijnom poslaní Cirkvi. Jedným z nich je stať sa členom laického spoločenstva pri Spoločnosti Božieho Slova a mať tak účasť na práci a dobrách misionárov verbistov. Členstvo v MRSVD je dobrovoľné a členom sa môže stať každý aktívne praktizujúci katolík. Preto Ťa pozývame, aby si sa stal aj TY členom Misijnej rodiny Spoločnosti Božieho Slova. Naša misia je: „Vedení Božím Slovom, inšpirovaní Duchom Svätým, žijeme náš život tak, aby sme sa stávali misionármi Ježiša Krista. V každodennom živote to uskutočňujeme v líniách spirituality sv. Arnolda Janssena cez misijné aktivity skutkami duchovného a telesného milosrdenstva.“

Úlohy MRSVD :

- Žiť život zakorenený v Božom Slove prostredníctvom pravidelného čítania Písma a vzdelávania sa v jeho chápaní.
- Prinášať do sveta hodnoty Evanjelia a sprítomňovať Ježiša Krista.
- Budovať misijné povedomie a vzbudzovať záujem o zahraničné misie.
- Pomáhať chudobným, starať sa zvlášť o chorých a ľudí na okraji spoločnosti.
- Uskutočňovať modlitbový patronát nad jednotlivými misionármi.
- Zapájať sa do organizácie a pomoci pri misijných projektoch.
- Spoločná modlitba za misie

PRIJÍMANIE NOVÝCH ČLENOV DO MRSVD

Ak chcete patriť do našej misijnej rodiny, napíšte na adresu:
Misijný dom Matky Božej
Kalvária 3, 949 01 Nitra
alebo cez email: svd_misie@svd.sk

..... Meno

..... Dátum narodenia

..... Priezvisko

..... Adresa

Misijný omšový spolok

Obdarujte svojich blízkych a priateľov duchovným darčekom, pri príležitosti sviatosti krstu, 1. sv. prijímania, birmovky, sviatosti manželstva a iných slávností a výročí. Misijný omšový spolok na česť Najsvätejšej Trojice bol založený v roku 1910.

Patrí medzi dobročinné spolky, ktorých cieľom je trvalá podpora misijných aktivít Cirkvi. Spolok obetou svätej omše napomáha jeho členom a vyprosuje im duchovné dobrá. Každý člen Misijného omšového spolku:

· sa stáva aktívnym duchovným spolupracovníkom misionárov verbistov pri napĺňaní ich misijného poslania, a tak má účasť na všetkých dobrách konaných Spoločnosťou Božieho Slova;

· má účasť na dobrodeniach a požehnaní siedmich svätých omší, ktoré kňazi Spoločnosti Božieho Slova denne slúžia na rozličných miestach sveta;

· je zahrnutý do modlitieb misionárov Spoločnosti Božieho Slova, ktorí sa denne modlia za svojich dobrodincov;

· má záruku, že aj po smrti sa bude na neho pamätať, pretože bude mať naďalej účasť na milostiach svätých omší Misijného omšového spolku. Tento spolok mal už od svojho založenia schválenie pápežov.

Apoštolské požehnanie pápeža Františka
členom Misijného omšového spolku

Svoje apoštolské požehnanie udeľujem všetkým členom Misijného omšového spolku.
Všetkým, ktorí pomáhajú ohlasovateľom Evanjelia a Božieho Slova na celom svete, vyjadrujem svoje uznanie a zároveň vyprosujem všetky nebeské dary, ktoré nech sú podnetom k horlivým podujatiam.

Vo Vatikáne dňa 5. júna 2013 podpísaný *František*, pápež

Terajší Svätý Otec František udelil 5. júna 2013 nasledovné požehnanie členom Misijného omšového spolku: Denne sa slúži 7 sv. omší za všetkých ľudí, tak za živých, ako aj za mŕtvych, ktorí sú jednotlivo zapísaní v knihe Misijného omšového spolku. Získané finančné prostriedky podporujú misie vykonávané verbistami.

Do Misijného omšového spolku možno zapísať každého, s uvedením mena a priezviska:

· deti, aby im bola daná milosť dobrej výchovy

· chorých, ktorí žiadajú o milosť zdravia

· ľudí vzdialených od Boha, aby im bola vyprosená milosť obrátenia

· mŕtvych, aby dosiahli večné odpočinutie s Kristom

P. Pavol Kruták SVD, provinciál

Misie sú aj dnes aktuálne, potrebné a možné.

Nedávno navštívila skupina veriacich z Mongolska Svätého Otca. Bolo to pri príležitosti 30. výročia prítomnosti a pôsobenia Cirkvi v tejto krajine. Pred desiatkami rokov prišli prví misionári do priestoru, kde neboli kresťania. Bolo to prostredie veľmi náročné, lebo veľká časť obyvateľstva ešte aj dnes kočuje so svojimi stádami dobytka z miesta na miesto. Tridsať rokov, počas ktorých tam Cirkev pôsobí je v porovnaní s jej dejinami veľmi málo. Títo veriaci sú vlastne ľudia prvej alebo druhej generácie kresťanov. Predtým tam neboli žiadni. Dnes toto spoločenstvo tvorí 14 000 katolíkov a majú už dvoch domorodých kňazov. To, čo ma oslovilo na živote tohto spoločenstva, je nadšenie a živosť začiatku. Ľudsky povedané začali od nuly a dnes sa rozvíjajú a pozerajú s nádejou do budúcnosti. Sv. Otec akoby chcel zdôrazniť túto myšlienku, urobil čosi nepredstaviteľné. Menoval apoštolského vikára v Ulanbátare Mons. Giorgia Marengu za kardinála. Týmto naznačil, že spolu s týmto spoločenstvom pozerá s nádejou do budúcnosti.

Stretávame sa často s vyjadreniami, že do kostola chodia len starší ľudia. V kostole sme len my starí, vzdychnú si niektorí. Keď tí zomrú, alebo keď my zomrieme, bude koniec. Situácia môže byť na niektorých miestach neutešená. Chýbajú ľudské vyhliadky na dobrú budúcnosť. Kostol sa zatvorí, nepoužíva... Z týchto slov zaznieva nielen pesimizmus ale bezvýchodiskovosť a beznádej. V nejednom prípade sa zmierime s tým, že je to tak a rezignujeme. Avšak ak takto vidíme budúcnosť našich spoločenstiev viery, znamená to, že sme nepochopili úlohu i silu Ježišovho evanjeliového a misijného posolstva.

V posolstve na tohtoročnú misijnú nedeľu sv. Otec František píše: „Budete mi svedkami.“ Tieto slová povedal Ježiš svojim učeníkom v momente svojho nanebovstúpenia. Môžeme ich chápať ako testament. Niečo čo odovzdal na záver svojho pobytu na zemi a čo chce, aby sa naplnilo. Tieto slová sú pre nás dôležitým bodom, opisom poslania pokrstených vo svete. Ježišovi učeníci majú byť nositeľmi jeho posolstva vo svete a to tým spôsobom, že budú jeho svedkami. Kamkoľvek idú a kdekoľvek sa ocitnú. Kristus bol ako prvý poslaný, ako „misionár“ Otca. On je Otcovým „verným svedkom“ v našom svete. Podobne aj každý kresťan je povolaný byť misionárom a svedkom Krista. A Cirkev, spoločenstvo Kristových učeníkov, má toto základné poslanie: prinášať evanjelium celému svetu a to tým, že vydáva svedectvo o Kristovi. O živom Kristovi. Evanjelizovať je samotnou identitou Cirkvi. Táto identita, nie je to, čo by sa malo skončiť v dnešných časoch. Nie je to niečo, čo

sa skončí len preto, že situácia je zlá. Máme v dnešnom svete tak ako v minulosti - zvestovať Ježiša Krista. Slovom, ale predovšetkým svedectvom nášho života. Náš život by mal byť taký, aby bol svedectvom o Ježišovi. Ukazujeme tak, že aj dnes je Ježiš a jeho evanjelium aktuálne, potrebné a kľúčové pre náš život. Tak ako ho potrebujeme my, potrebuje ho aj svet. Život kresťana sa tak stáva aj napriek našej slabosti niečím pekným. Život kresťana, ktorý žije evanjelium a je Ježišovým nasledovníkom, oslovuje okolie. Cirkev žije len vtedy, keď evanjelizuje. Aj dnes a aj v situácii, ktorá sa nám nezdá ľudsky moc perspektívna.

Na Turíce sa odohrala jedna dôležitá vec: spojilo sa dobrodružstvo Ducha a veľkého misijného nadšenia nasledovníkov Ježiša. Cirkev má za sebou dlhú a aj napriek ľudskej slabosti slávnu históriu. Mnoho generácii pred nami išlo dejinami v sile Ducha Svätého. Pretvárali seba i svet. My nemôžeme rezignovane prijať, že sme poslednou generáciou kresťanov, ale môžeme byť ako veriaci v Mongolsku „prvou" dnešnou, novou generáciou, ktorá vďaka milosti Ducha Svätého má budúcnosť. Duch Svätý ostáva stále prítomný a pôsobiaci v nás a našich životoch. On neopúšťa svoju Cirkev. Mons. Giorgio Marengo pri návšteve Ríma povedal: „dôležitým aspektom nášho života je ohlasovanie a svedectvo, ktorým sa musí vyznačovať táto naša Cirkev, ktorá je z väčšej časti zameraná smerom von. Nikdy nezabúdajme, že sa nemôžeme zastaviť alebo uzavrieť do seba, pretože evanjelium je na to, aby sme ho žili a svedčili o ňom a ponúkali ho s odvahou a pokorou."

Náš dôvery plný pohľad do budúcnosti nepochádza z nášho nadšenia. On je výsledkom skúsenosti dejín. On je vierou v prisľúbenia Ježišove. On ostáva s nami po všetky dni. On má aj plán, on nám dáva pre jeho naplnenie silu svojho Ducha Svätého. Žime svoju vieru s nadšením a staneme sa nadšenými svedkami a nositeľmi misijného nadšenia.

MISIONÁRI VERBISTI pracujú vo viac ako 80 krajinách.
Túto misiu vo väčšine krajín môžu vykonávať aj vďaka Vám a ostatným dobrodincom.

Ak chcete **PODPORIŤ** misie, misijné projekty a prácu misionárov, môžete tak urobiť šekom alebo na číslo účtu, s heslom **„DAR NA MISIE"**.

Číslo účtu: SK95 0900 0000 0050 2911 5971

Čítajte hlasy...

...aby ste počuli hlasy tých,
ktorí potrebujú pomoc vašej modlitby.

www.verbisti.sk